Oikeustapauskokoelma

UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (neljäs jaosto)

19 päivänä syyskuuta 2024*

Muutoksenhaku – Toimielimiä koskeva oikeus – Euroopan parlamentin jäsenen yhtenäinen asema – Italian vaalipiireistä valitut Euroopan parlamentin jäsenet – Italian edustajainhuoneen eläkkeistä tekemä päätös – Italian edustajainhuoneen jäsenten eläkkeiden määrän muuttaminen – Euroopan parlamentin tekemä vastaava muutos tiettyjen Italiassa valittujen Euroopan parlamentin entisten jäsenten eläkkeiden määrään – Parlamentin päätösten korvaaminen – Unionin yleisen tuomioistuimen tuomion kumotuksi saamista koskevan asiavaltuuden jatkuminen

Asiassa C-725/20 P,

jossa on kyse Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 56 artiklaan perustuvasta valituksesta, joka on pantu vireille 28.12.2020,

Maria Teresa Coppo Gavazzi, kotipaikka Milano (Italia),

Cristiana Muscardini, kotipaikka Milano,

Luigi Vinci, kotipaikka Milano,

Agostino Mantovani, kotipaikka Brescia (Italia),

Anna Catasta, kotipaikka Milano,

Vanda Novati, kotipaikka Varese (Italia),

Francesco Enrico Speroni, kotipaikka Busto Arsizio (Italia),

Maria Di Meo, kotipaikka Cellole (Italia),

Giuseppe Di Lello Finuoli, kotipaikka Palermo (Italia),

Raffaele Lombardo, kotipaikka Catania (Italia),

Olivier Dupuis, kotipaikka Saint-Gilles (Belgia),

Leda Frittelli, kotipaikka Frosinone (Italia),

Livio Filippi, kotipaikka Carpi (Italia),

* Oikeudenkäyntikieli: italia.

Vincenzo Viola, kotipaikka Palermo,

Antonio Mussa, kotipaikka Torino (Italia),

Mauro Nobilia, kotipaikka Rooma (Italia),

Clara di Prinzio, Sergio Camillo Segren perillisenä, kotipaikka Rooma,

Stefano De Luca, kotipaikka Palermo,

Riccardo Ventre, kotipaikka Formicola (Italia),

Mirella Musoni, kotipaikka Rooma,

Francesco Iacono, kotipaikka Forio (Italia),

Vito Bonsignore, kotipaikka Torino,

Claudio Azzolini, kotipaikka Napoli (Italia),

Vincenzo Aita, kotipaikka Campagna (Italia),

Mario Mantovani, kotipaikka Arconate (Italia),

Vincenzo Mattina, kotipaikka Buonabitacolo (Italia),

Romano Maria La Russa, kotipaikka Milano,

Giorgio Carollo, kotipaikka Torri di Quartesolo (Italia),

Fiammetta Cucurnia, Giulietto Chiesan perillisenä, kotipaikka Rooma,

Roberto Costanzo, kotipaikka Benevento (Italia),

Giorgio Gallenzi, Giulio Cesare Gallenzin perillisenä, kotipaikka Rooma,

Vitaliano Gemelli, kotipaikka Rooma,

Pasqualina Napoletano, kotipaikka Anzio (Italia) ja

Ida Panusa, kotipaikka Latina (Italia),

edustajanaan M. Merola, avvocato,

valittajina,

ja jossa vastapuolena on

Euroopan parlamentti, asiamiehinään S. Alves ja S. Seyr,

vastaajana ensimmäisessä oikeusasteessa,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (neljäs jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja C. Lycourgos sekä tuomarit O. Spineanu-Matei, J.-C. Bonichot, S. Rodin (esittelevä tuomari) ja L. S. Rossi,

julkisasiamies: J. Kokott,

kirjaaja: A. Calot Escobar,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä esitetyn,

kuultuaan julkisasiamiehen 11.1.2024 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Valituksellaan Maria Teresa Coppo Gavazzi, Cristiana Muscardini, Luigi Vinci, Agostino Mantovani, Anna Catasta, Vanda Novati, Francesco Enrico Speroni, Maria Di Meo, Giuseppe Di Lello Finuoli, Raffaele Lombardo, Olivier Dupuis, Leda Frittelli, Livio Filippi, Vincenzo Viola, Antonio Mussa, Mauro Nobilia, Clara di Prinzio Sergio Camillo Segren perillisenä, Stefano De Luca, Riccardo Ventre, Mirella Musoni, Francesco Iacono, Vito Bonsignore, Claudio Azzolini, Vincenzo Aita, Mario Mantovani, Vincenzo Mattina, Romano Maria La Russa, Giorgio Carollo, Fiammetta Cucurnia Giulietto Chiesan perillisenä, Roberto Costanzo, Giorgio Gallenzi Giulio Cesare Gallenzin perillisenä, Vitaliano Gemelli, Pasqualina Napoletano ja Ida Panusa vaativat, että unionin tuomioistuin kumoaa unionin yleisen tuomioistuimen 15.10.2020 antaman tuomion Coppo Gavazzi ym. v. parlamentti (T-389/19–T-394/19, T-397/19, T-398/19, T-403/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19, T-409/19–T-414/19, T-416/19–T-418/19, T-420/19–T-422/19, T-425/19–T-427/19, T-429/19–T-432/19, T-435/19, T-436/19, T-438/19–T-442/19, T-444/19–T-446/19, T-448/19, T-450/19–T-454/19, T-463/19 ja T-465/19; EU:T:2020:494; jäljempänä valituksenalainen tuomio), jolla tämä hylkäsi heidän kanteensa, joissa vaadittiin niiden 11.4.2019 päivättyjen ilmoitusten kumoamista, jotka Euroopan parlamentti oli laatinut kunkin valittajan osalta (jäljempänä yhdessä riidanalaiset päätökset) ja jotka koskivat heidän eläkkeidensä määrän mukauttamista Ufficio di Presidenza della Camera dei deputatin (edustajainhuoneen puhemiehistö, Italia) 12.7.2018 antaman päätöksen nro 14/2018 (jäljempänä päätös nro 14/2018) 1.1.2019 tapahtuneen voimaantulon seurauksena.

I Asiassa sovellettavat oikeussäännöt

A Unionin oikeus

1. Parlamentin työjärjestys

2 Euroopan parlamentin työjärjestyksen, sellaisena kuin sitä sovellettiin kahdeksannella vaalikaudella (2014–2019) (jäljempänä parlamentin työjärjestys), 25 artiklan, jonka otsikko oli ”Puhemiehistön tehtävät”, 25 artiklan 3 kohdassa määrättiin seuraavaa:

”Puhemiehistö ratkaisee pääsihteerin tai poliittisen ryhmän ehdotuksesta parlamentin jäseniä koskevat taloudelliset, organisatoriset ja hallinnolliset kysymykset.”

3 Kyseinen parlamentin työjärjestyksen määräys pysyi samansisältöisenä työjärjestyksen versiossa, jota sovellettiin yhdeksännellä vaalikaudella (2019–2024).

2. Kuluja ja korvauksia koskevat säännöt

4 Euroopan parlamentin jäsenten kuluja ja korvauksia koskevien sääntöjen (jäljempänä kuluja ja korvauksia koskevat säännöt), sellaisina kuin ne olivat voimassa 14.7.2009 asti, liitteessä III olevassa 1 artiklassa määrättiin seuraavaa:

”1. Kaikilla Euroopan parlamentin jäsenillä on oikeus vanhuuseläkkeeseen.

2. Euroopan parlamentin jäsenille tarkoitetun lopullisen yhteisön eläkejärjestelmän perustamiseen asti ja jos kansallisessa järjestelmässä ei määrätä eläkkeestä tai jos eläkkeen määrä ja/tai ehdot eivät ole samat kuin sen jäsenvaltion parlamentin jäseniin sovellettavat määrä ja ehdot, jonka edustajaksi jäsen on valittu Euroopan parlamenttiin, tilapäistä eläkettä voidaan maksaa kyseisen jäsenen pyynnöstä Euroopan unionin talousarvion parlamenttia koskevasta pääluokasta.”

5 Kuluja ja korvauksia koskevien sääntöjen liitteessä III olevassa 2 artiklassa määrättiin seuraavaa:

”1. Tällaisen eläkkeen määrä ja ehdot ovat samat kuin sen jäsenvaltion parlamentin alahuoneen jäsenen eläkkeen määrä ja ehdot, jonka edustajaksi jäsen on valittu Euroopan parlamenttiin.

2. Jäsenen, joka on edellä 1 artiklan 2 kohdassa tarkoitettu edunsaaja, on järjestelmään liittyessään maksettava Euroopan unionin talousarvioon määrä, jonka suuruus lasketaan siten, että hän maksaa kaikkiaan yhtä paljon kuin sen jäsenvaltion parlamentin alahuoneen jäsen, josta hänet on valittu, maksaisi kansallisten määräysten mukaisesti.”

6 Kuluja ja korvauksia koskevien sääntöjen liitteessä III olevan 3 artiklan 1 ja 2 kohdassa määrättiin seuraavaa:

”1. Hakemukset tilapäiseen eläkejärjestelmään liittymiseksi on tehtävä kahdentoista kuukauden kuluessa jäsenen toimikauden alkamisesta.

Kyseisen määräajan päätyttyä eläkejärjestelmän jäsenyys tulee voimaan hakemuksen vastaanottamiskuukauden ensimmäisestä päivästä alkaen.

2. Eläkkeen maksamista koskevat hakemukset on tehtävä kuuden kuukauden kuluessa eläkeoikeuden alkamisesta.

Kyseisen määräajan päätyttyä eläkkeen maksaminen alkaa hakemuksen vastaanottamiskuukauden ensimmäisestä päivästä alkaen.”

3. Jäsenten asemaa koskevat säännöt

7 Euroopan parlamentin jäsenten asemaa koskevien sääntöjen vahvistamisesta 28.9.2005 tehdyn Euroopan parlamentin päätöksen 2005/684/EY, Euratom (EUVL 2005, L 262, s. 1; jäljempänä jäsenten asemaa koskevat säännöt), joka tuli voimaan 14.7.2009, 25 artiklan 1 ja 2 kohdassa määrätään seuraavaa:

”1. Jäsenet, jotka olivat parlamentin jäseniä jo ennen sääntöjen voimaan tulemista ja valittiin uudelleen, voivat edustajanpalkkion, siirtymäkorvauksen ja eri eläkkeiden osalta valita edustajantoimensa koko kestoajaksi aikaisemman kansallisen järjestelmän.

2. Nämä maksut suoritetaan jäsenvaltion talousarviosta.”

8 Jäsenten asemaa koskevien sääntöjen 28 artiklan 1 kohdassa määrätään seuraavaa:

”Eläkeoikeus, jonka jäsen on hankkinut kansallisten säännösten perusteella ennen näiden sääntöjen voimaantuloa, säilyy täysimääräisenä.”

4. Soveltamisohjeet

9 Euroopan parlamentin jäsenten asemaa koskevien sääntöjen soveltamisohjeista 19.5. ja 9.7.2008 tehdyn Euroopan parlamentin puhemiehistön päätöksen 2009/C 159/01 (EUVL 2009, C 159, s. 1), sellaisena kuin se on muutettuna Euroopan parlamentin jäsenten asemaa koskevien sääntöjen soveltamisohjeiden muuttamisesta 13.12.2010 tehdyllä parlamentin puhemiehistön päätöksellä 2010/C 340/06 (EUVL 2010, C 340, s. 6) (jäljempänä soveltamisohjeet), 7 perustelukappaleessa todetaan seuraavaa:

”Siirtymämääräyksissä on varmistettava, että henkilöt, jotka saavat tiettyjä kuluja ja korvauksia koskevien sääntöjen nojalla myönnettyjä etuuksia, saavat niitä myös mainittujen sääntöjen kumoamisen jälkeen perustellun luottamuksensuojan periaatteen mukaisesti. Ennen jäsenten asemaa koskevien sääntöjen voimaantuloa kuluja ja korvauksia koskevien sääntöjen nojalla saatujen eläkeoikeuksien säilyminen on turvattava.”

10 Soveltamisohjeiden 49 artiklan 1 kohdassa määrätään seuraavaa:

”Jäsenellä, joka on hoitanut edustajantointaan vähintään yhden kokonaisen vuoden, on oikeus toimikauden päätyttyä elinaikaiseen vanhuuseläkkeeseen sitä kuukautta seuraavan kuukauden ensimmäisestä päivästä, jona jäsen täyttää 63 vuotta.

Entisten jäsenten tai heidän laillisten edustajiensa on toimitettava vanhuuseläkkeen maksamista koskeva hakemus kuuden kuukauden kuluessa oikeuden alkamisesta, ellei kyseessä ole ylivoimainen este. Tämän määräajan jälkeen vanhuuseläkkeen nauttiminen alkaa hakemuksen vastaanottamiskuukauden ensimmäisenä päivänä.”

11 Soveltamisohjeet tulivat 73 artiklansa nojalla voimaan samana päivänä kuin jäsenten asemaa koskevat säännöt eli 14.7.2009.

12 Soveltamisohjeiden 74 artiklassa määrätään, että kuluja ja korvauksia koskevien sääntöjen voimassaolo päättyy jäsenten asemaa koskevien sääntöjen voimaantulopäivänä, sanotun kuitenkaan rajoittamatta soveltamisohjeiden IV osassa esitettyjä siirtymämääräyksiä, joihin muun muassa niiden 75 artikla kuuluu.

13 Soveltamisohjeiden 75 artiklassa määrätään seuraavaa:

”1. Perhe-eläkkeen, työkyvyttömyyseläkkeen, huollettavana olevista lapsista myönnetyn työkyvyttömyyseläkkeen lisämäärän ja kuluja ja korvauksia koskevien sääntöjen liitteen I, II ja III nojalla myönnetyn eläkkeen maksamista jatketaan mainittujen liitteiden mukaisesti henkilöille, jotka ovat saaneet kyseisiä etuuksia ennen jäsenten asemaa koskevien sääntöjen voimaantulopäivää.

Jos työkyvyttömyyseläkettä saava entinen jäsen kuolee 14 päivän heinäkuuta 2009 jälkeen, hänen puolisolleen, hänen kanssaan muun vakiintuneen parisuhteen kuin avioliiton osapuolena olevalle henkilölle tai hänen huollettavanaan oleville lapsille maksetaan perhe-eläkettä jäsenten kulukorvaussääntöjen liitteessä I määrätyin ehdoin.

2. Ennen jäsenten asemaa koskevien sääntöjen voimaantulopäivää edellä mainitun liitteen III nojalla saadut vanhuuseläkeoikeudet säilyvät. Tässä eläkejärjestelmässä eläkeoikeuksia saaneet henkilöt saavat eläkettä, joka lasketaan heidän edellä mainitun liitteen III nojalla saamiensa oikeuksien perusteella, jos he täyttävät asianomaisen jäsenvaltion kansallisessa lainsäädännössä vahvistetut asiaa koskevat edellytykset ja ovat esittäneet edellä mainitussa liitteessä III olevan 3 artiklan 2 kohdassa tarkoitetun hakemuksen.”

B Italian oikeus

14 Päätöksen ro 14/2018 1 §:n 1–3 momentissa määrätään seuraavaa:

”1. Suoraan ja perhe-eläkkeenä maksettavien elinikäisten eläkkeiden sekä suoraan ja perhe-eläkkeenä maksettaviin pro rata -eläke-etuuksiin kohdistuvan elinikäisen eläkkeen osuuden määrät, kun niitä koskevat oikeudet on saatu 31.12.2011 voimassa olleen säännöstön perusteella, lasketaan 1.1.2019 lukien tämän päätöksen mukaisten uusien ehtojen mukaisesti.

2. Edellisessä momentissa tarkoitettu uusi laskelma suoritetaan kertomalla yksilöllisen eläkemaksun määrä muuntokertoimella, joka vastaa jäsenen ikää päivänä, jona hän sai oikeuden elinikäiseen eläkkeeseen tai pro rata -eläke-etuuteen.

3. Tähän päätökseen liitetyssä taulukossa 1 olevia muuntokertoimia on sovellettava.”

II Asian tausta

15 Asian tausta on selostettu valituksenalaisen tuomion 14–23 kohdassa. Tätä tuomiota varten asian tausta voidaan esittää tiivistettynä seuraavasti.

16 Kukin valittajista on joko Italiassa valittu Euroopan parlamentin entinen jäsen tai tällaisen entisen jäsenen oikeudenomistaja, joka saa vanhuuseläkettä tai perhe-eläkettä (jäljempänä eläke).

17 Parlamentti ilmoitti valittajille vuoden 2019 tammikuun eläkelaskelmiin lisäämällään kommentilla, että heidän eläkkeitään saatetaan tarkistaa päätöksen nro 14/2018 perusteella ja että tämä uusi laskelma voi mahdollisesti johtaa perusteettomasti maksettujen määrien takaisinperintään.

18 Parlamentti sovelsi kyseistä päätöstä kuluja ja korvauksia koskevien sääntöjen liitteessä III olevan 2 artiklan 1 kohdan nojalla ja alensi 1.1.2019 lähtien valittajien eläkkeen määrää.

19 Parlamentti ilmoitti kantajille varainhoidon pääosaston jäsenten edustajanpalkkioiden ja sosiaalietuuksien yksikön päällikön (jäljempänä yksikön päällikkö) päiväämättömällä ilmoituksella, joka liitettiin valittajien vuoden 2019 helmikuun eläkelaskelmaan, että sen oikeudellinen yksikkö oli 11.1.2019 antamallaan lausunnolla nro SJ-0836/18 vahvistanut, että päätöstä nro 14/2018 sovelletaan automaattisesti heidän tilanteeseensa (jäljempänä oikeudellisen yksikön lausunto). Tässä ilmoituksessa todettiin lisäksi, että saatuaan tarvittavat tiedot Camera dei deputatilta (edustajainhuone, Italia) parlamentti ilmoittaisi valittajille heidän eläkkeidensä uudesta määrästä ja perisi mahdollisen erotuksen seuraavien 12 kuukauden kuluessa. Lopuksi ilmoituksessa annettiin valittajille tieto siitä, että heidän eläkeoikeuksiensa lopullinen määrä vahvistettaisiin muodollisella toimella, josta olisi mahdollista tehdä oikaisuvaatimus tai nostaa kumoamiskanne.

20 Yksikön päällikkö ilmoitti riidanalaisilla päätöksillä valittajille ensinnäkin, että heidän eläkkeidensä määrää tullaan kuluja ja korvauksia koskevien sääntöjen liitteessä III olevan 2 artiklan 1 kohdan mukaisesti mukauttamaan niitä määriä vastaavasti, joilla päätöksen nro 14/2018 nojalla alennetaan edustajainhuoneen entisille jäsenilleen Italiassa maksamia vastaavia eläkkeitä. Toiseksi ilmoitettiin, että valittajien eläkkeiden määrää mukautetaan huhtikuusta 2019 lähtien ja taannehtivasti 1.1.2019 alkaen eläkkeiden uusien määrien vahvistamista koskevien luonnosten, jotka olivat kyseisten päätösten liitteenä, mukaisesti. Kolmanneksi riidanalaisissa päätöksissä valittajille asetettiin niiden vastaanottamisesta alkava 30 päivän määräaika huomautusten esittämiseen. Päätöksissä todettiin, että jollei huomautuksia esitetä, kyseisten päätösten vaikutuksia pidetään lopullisina ja ne johtavat muun muassa perusteettomasti saatujen määrien takaisinperintään tammi–maaliskuulta 2019.

21 Koska yksikään tämän valituksen tekijöistä ei esittänyt tällaisia huomautuksia, riidanalaisten päätösten vaikutuksista tuli lopullisia heihin nähden kyseisen määräajan päätyttyä.

III Oikeudenkäynti unionin yleisessä tuomioistuimessa ja valituksenalainen tuomio

22 Valittajat nostivat kanteet, joissa vaaditaan riidanalaisten päätösten kumoamista, unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 27.6.2019 (asiat T-389/19–T-393/19), 28.6.2019 (asiat T-397/19, T-407/19, T-409/19–T-411/19, T-413/19, T-414/19, T-416/19 ja T-417/19), 1.7.2019 (asiat T-436/19, T-439/19–T-442/19 ja T-445/19), 2.7.2019 (asiat T-421/19, T-422/19, T-425/19, T-426/19 ja T-429/19–T-431/19) ja 3.7.2019 (asiat T-418/19, T-420/19, T-448/19 ja T-450/19–T-453/19) toimittamillaan kannekirjelmillä.

23 He esittivät kanteidensa tueksi neljä kanneperustetta. Ensimmäisen kanneperusteen mukaan yksikön päälliköllä ei ollut toimivaltaa tehdä riidanalaisia päätöksiä ja kyseisten päätösten perusteluvelvollisuutta oli laiminlyöty. Toinen kanneperuste koski oikeusperustan puuttumista ja soveltamisohjeiden 75 artiklan virheellistä soveltamista Kolmas kanneperuste koski oikeudellista virhettä päätöksen nro 14/2018 luonnehdinnassa ja soveltamisohjeiden 75 artiklan 2 kohdan virheellistä soveltamista. Neljännessä kanneperusteessa kantajat vetosivat oikeusvarmuuden ja luottamuksensuojan periaatteiden, suhteellisuusperiaatteen ja yhdenvertaisen kohtelun periaatteen sekä omaisuudensuojan loukkaamiseen.

24 Valituksenalaisella tuomiolla unionin yleinen tuomioistuin jätti kanteen asiassa T-453/19 tutkimatta ja hylkäsi muissa asioissa kaikki kanneperusteet ja hylkäsi näin ollen niissä nostetut kanteet.

IV Oikeudenkäyntimenettely ja asianosaisten vaatimukset unionin tuomioistuimessa

25 Valittajat vaativat, että unionin tuomioistuin

– kumoaa valituksenalaisen tuomion

– palauttaa asian Panusa v. parlamentti (T-453/19) unionin yleiseen tuomioistuimeen

– kumoaa muita valittajia koskevat riidanalaiset päätökset ja

– velvoittaa parlamentin korvaamaan valituksesta ja unionin yleisessä tuomioistuimessa käydystä menettelystä aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.

26 Parlamentti vaatii, että unionin tuomioistuin:

– hylkää valituksen ja

– velvoittaa valittajat korvaamaan valituksesta ja unionin yleisessä tuomioistuimessa käydystä menettelystä aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.

27 Enrico Falqui toimitti 12.1.2022 häntä koskevan asian C-391/21 P oikeudenkäyntimenettelyn yhteydessä unionin tuomioistuimen kirjaamoon jäljennöksen Consiglio di giurisdizione della Camera dei deputatin (edustajainhuoneen lainkäyttöneuvosto, Italia) 23.12.2021 antamasta tuomiosta nro 4/2021 (jäljempänä tuomio nro 4/2021), jolla kumotaan päätös nro 14/2018. Kyseistä asiakirjaa ei tässä vaiheessa lisätty asiakirja-aineistoon.

28 Asian Santini v. parlamentti (C-198/21 P) valittajat toimittivat 9.3.2022 unionin tuomioistuimen kirjaamoon saman tuomion.

29 Nyt käsiteltävässä asiassa samoin kuin asioissa Falqui v. parlamentti (C-391/21 P) ja Santini ym. v. parlamentti (C-198/21 P) kirjaaja toimitti 16.3.2022 kyseisten asioiden asianosaisille esittelevän tuomarin ja julkisasiamiehen unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 62 artiklan nojalla päättämän prosessinjohtotoimen, jonka mukaan heitä on pyydetty toimittamaan kaikki asiakirjat, jotka ovat omiaan vaikuttamaan heitä koskevan asian kohteeseen, ja erityisesti tuomion nro 4/2021.

30 Nyt käsiteltävän asian valittajat toimittivat 25.3.2022 useita asiakirjoja, joiden joukossa on tuomio nro 4/2021. Myös parlamentti toimitti 29.3.2022 useita asiakirjoja, joiden joukossa on tuomio nro 4/2021 ja asiakirja, jonka otsikko on ”Italian edustajainhuoneen eläkkeiden laskennasta antamat uudet säännöt”. Parlamentti ilmoitti unionin tuomioistuimelle myös, että kun se saa edustajainhuoneelta pyytämänsä lisäselvityksen kyseisten sääntöjen konkreettisesta soveltamisesta, se tulee laskemaan valittajien eläkkeet uudelleen ja lähettämään heille uuden päätösluonnoksen, joka koskee heidän eläkeoikeuksiensa määrittämistä ja johon heillä tulee olemaan mahdollisuus esittää huomautuksia ennen lopullisen päätöksen tekemistä.

31 Parlamentti toimitti 14.10. ja 29.11.2022 unionin tuomioistuimen kirjaamoon lopulliset päätökset, joissa määritetään niiden eläkkeiden uudet määrät, joita valittajille maksetaan marraskuusta 2022 lähtien, sekä jälkikäteen maksettavat erät (jäljempänä parlamentin uudet päätökset).

32 Unionin tuomioistuimen presidentti pyysi 25.10.2022 tekemällään päätöksellä asianosaisia täsmentämään, katsoivatko ne yhtäältä, että parlamentin uusilla päätöksillä korvattiin takautuvin vaikutuksin riidanalaiset päätökset, ja toisaalta että kyseisten uusien päätösten antamisen jälkeen valituksella oli edelleen kohde.

33 Parlamentti täsmensi 29.11.2022 katsovansa, että parlamentin uusilla päätöksillä korvattiin takautuvin vaikutuksin riidanalaiset päätökset mutta että valituksella oli edelleen kohde. Sen mukaan asiaosaisten ja hyvän oikeudenhoidon intressissä on, että unionin tuomioistuin lausuu valituksen asiakysymyksestä, jotta selvennetään kysymystä siitä, rasittaako valituksenalaista tuomiota oikeudellinen virhe, ja siitä, voiko parlamentti laskea kuluja ja korvauksia koskevien sääntöjen liitteessä III olevan 2 artiklan 1 kohdan mukaisesti valittajien eläkkeet uudelleen, jos sovellettava kansallinen säännöstö muuttuu.

34 Valittajat ilmoittivat 30.11.2022 päivätyllä kirjeellä katsovansa, että parlamentin uusilla päätöksillä ainoastaan muutettiin riidanalaisia päätöksiä.

35 Toteuttaakseen kyseisen uuden laskennan parlamentti viittasi edelleen kansallisiin säännöksiin riippumatta niiden sisällöstä ja sovelsi automaattisesti kansallisia päätöksiä sen perusteella, miten se tulkitsi soveltamisohjeiden 75 artiklaa, luettuna yhdessä kuluja ja korvauksia koskevien sääntöjen liitteessä III olevan 2 artiklan 1 kohdan kanssa (jäljempänä parlamentin sisäiset säännöt).

36 Valittajat totesivat tämän perusteella yhtäältä, että parlamentin uudet päätökset olivat ainakin pääosin erottamattomasti samanlaiset kuin riidanalaiset päätökset. Toisaalta niiden mukaan parlamentin uusien päätösten antaminen merkitsee oikeusvarmuuden periaatteen, luottamuksensuojan ja saavutettujen oikeuksien suojan periaatteen sekä suhteellisuusperiaatteen, sellaisina kuin niihin on vedottu unionin yleisessä tuomioistuimessa ja nyt käsiteltävän valituksen vaiheessa, jatkuvaa loukkaamista. Toisin sanoen vaikka tiettyjen valittajien osalta parlamentin uusien päätösten seurauksena heidän eläkkeensä määrä on palautettu samaksi kuin se määrä, jota he saivat ennen riidanalaisten päätösten voimaantuloa, on kuitenkin niin, että parlamentin tekemä oikeudellinen virhe oli yhä voimassa ilmoitusvelvollisuuden laiminlyömisen ja unionin oikeuden yleisten periaatteiden virheellisen soveltamisen muodossa, mikä tietyissä tapauksissa johtaa siihen, että kyseisiä määriä alennetaan lainvastaisesti.

37 Valittajat katsovat lisäksi, että parlamentin uusilla päätöksillä ei voida korvata riidanalaisia päätöksiä takautuvin vaikutuksin muutoin kuin siltä osin kuin kyse on 1.1.2019 alkaen sovellettavasta eläkkeen määrästä. Uudet laskelmat on edelleen suoritettu lainvastaisella

perusteella. Valittajat väittävät, että yksikön päällikkö ei ollut toimivaltainen antamaan parlamentin uusia päätöksiä, koska hän ei ollut toimivaltainen elin antamaan toimia, jotka menevät tavanomaista hallinnointia pidemmälle.

V Valituksen tarkastelu

38 Valituksensa tueksi valittajat esittävät kolme valitusperustetta, joissa riitautetaan lähinnä se, että unionin yleinen tuomioistuin vahvisti parlamentin sisäisten sääntöjen sen tulkinnan pätevyyden, jonka perusteella kyseinen toimielin sovelsi päätöstä nro 14/2018 mukauttaakseen heidän eläkkeensä määrää. Ensimmäisen valitusperusteen ensimmäinen osa koskee soveltamisohjeiden 75 artiklan virheellistä tulkintaa ja toinen osa oikeusvarmuuden periaatteen ja luottamuksensuojan periaatteen sekä Euroopan unionin perusoikeuskirjan (jäljempänä perusoikeuskirja) 17 artiklassa vahvistetun omaisuudensuojan loukkaamista. Toisen valitusperusteen ensimmäinen osa koskee soveltamisohjeiden 74 ja 75 artiklan virheellistä tulkintaa siltä osin kuin kuluja ja korvauksia koskevien sääntöjen liitteen III säännökset saattoivat muodostaa riidanalaisten päätösten oikeudellisen perustan; toinen osa koskee sitä, että unionin yleinen tuomioistuin sovelsi virheellisesti parlamentin työjärjestyksen 25 artiklan 3 kohtaa, kun se totesi virheellisesti, että yksikön päälliköllä oli toimivalta antaa kyseiset päätökset, ja kolmas osa koskee sitä, että SEUT 296 artikla sovellettiin virheellisesti, kun unionin yleinen tuomioistuin totesi virheellisesti, että kyseisiä päätöksiä oli perusteltu oikeudellisesti puutteellisella tavalla. Kolmas valitusperuste koskee ainoastaan Panusaa ja sen mukaan unionin yleinen tuomioistuin teki oikeudellisen virheen, joka koskee hänen oikeussuojan tarpeensa arviointia.

A Alustavat huomautukset valittajien oikeussuojan tarpeen säilymisestä

39 Tämän tuomion 31 kohdasta ilmenee, että parlamentin uusilla päätöksillä, jotka on annettu oikeudenkäyntimenettelyn ollessa vireillä unionin tuomioistuimessa, vahvistetaan niiden eläkkeiden määrät, joita valittajille maksetaan marraskuusta 2022 lähtien, sekä jälkikäteen maksettavat erät.

40 Tältä osin on huomattava, että unionin tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan on niin, että sillä uhalla, että lausunnon antaminen asiassa raukeaa, oikeudenkäynnin kohteen on oikeussuojan tarpeen tavoin oltava olemassa tuomioistuimen ratkaisun julistamiseen saakka, mikä edellyttää sitä, että valitus voi tuloksellaan tuottaa valittajalle etua (tuomio 4.9.2018, ClientEarth v. komissio, C-57/16 P, EU:C:2018:660, 43 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

41 Kantajan oikeussuojan tarve ei kuitenkaan välttämättä lopu sen vuoksi, että kantajan riitauttaman toimen vaikutukset ovat lakanneet oikeudenkäynnin aikana (ks. vastaavasti tuomio 28.5.2013, Abdulrahim v. neuvosto ja komissio, C-239/12 P, EU:C:2013:331, 62 kohta).

42 Kantajalla voi tietyissä tilanteissa säilyä intressi vaatia asian vireillä ollessa lainsäädännöllä kumotun toimen kumoamista saadakseen riidanalaisen toimen antajan tekemään jatkossa asianmukaiset muutokset ja siten estääkseen sen riskin, että lainvastaisuus, jonka väitetään rasittavan riidanalaista toimea, toistuu (tuomio 6.9.2018, Bank Mellat v. neuvosto, C-430/16 P, EU:C:2018:668, 64 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

43 Nyt käsiteltävässä asiassa parlamentin 29.11.2022 antamasta vastauksesta, joka on esitetty tiivistetysti tämän tuomion 33 kohdassa, ilmenee yksiselitteisesti, että kyseinen toimielin aikoo jatkossakin mukauttaa entisten Euroopan parlamentin jäsenten eläkkeitä, mikäli kuluja ja korvauksia koskevien sääntöjen liitteessä III olevan 2 artiklan 1 kohdassa tarkoitetussa kansallisessa lainsäädännössä tapahtuu muutos (jäljempänä muuttuva järjestelmä).

44 Vaikka parlamentti on korvannut riidanalaiset päätökset uusilla päätöksillä, kaikki kyseiset päätökset perustuvat edelleen parlamentin sisäisten sääntöjen sellaiseen tulkintaan, jonka mukaan parlamentin on sovellettava muuttuvaa järjestelmää vanhuuseläkettä saaviin entisiin Euroopan parlamentin jäseniin ja perhe-eläkettä saaviin henkilöihin, jotka valittajien tavoin kuuluvat kuluja ja korvauksia koskevien sääntöjen liitteiden soveltamisalaan (jäljempänä kyseessä olevat entiset Euroopan parlamentin jäsenet).

45 Valittajat kyseenalaistavat nyt käsiteltävän valituksen yhteydessä nimenomaan tämän tulkinnan. Tästä seuraa, että huolimatta siitä, että riidanalaiset päätökset on korvattu takautuvin vaikutuksin, valittajilla on edelleen intressi saada todetuksi, että unionin yleinen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen vahvistaessaan, että kyseinen tulkinta on perusteltu, koska parlamentti voi soveltaa sitä tehdessään tulevaisuudessa riidanalaisia päätöksiä tai parlamentin uusia päätöksiä vastaavia päätöksiä, joten on olemassa paitsi vaara väitetyn lainvastaisuuden toistumisesta tämän tuomion 42 kohdassa mainitussa oikeuskäytännössä tarkoitetulla tavalla, myös vaara siitä, että kun tällaisista samankaltaisista päätöksistä nostetaan kumoamiskanne, unionin yleinen tuomioistuin tekee uudelleen väitetyt oikeudelliset virheet, jotka ovat saaneet sen vahvistamaan, että mainittu tulkinta on perusteltu.

46 Uusista päätöksistä ilmenee lisäksi, että parlamentti on edelleen sitä mieltä, että yksikön päälliköllä on toimivalta tehdä päätöksiä eläkkeiden määrän muuttamisesta siinä tapauksessa, että kansallisessa lainsäädännössä on tapahtunut muutos, ja että kyseisissä päätöksissä ei tarvitse esittää perusteluja siitä, ovatko ne unionin oikeuden mukaisia.

47 Tästä seuraa, että on katsottava, että valittajilla on edelleen oikeussuojan tarve unionin tuomioistuimessa siltä osin kuin nyt käsiteltävä valitus kohdistuu valituksenalaisen tuomion perusteluihin, jotka ovat välttämätön tuki unionin yleisen tuomioistuimen arvioinneille, joiden mukaan ensinnäkin parlamentin sisäisistä säännöistä ilmenee, että parlamentin on sovellettava kyseessä oleviin entisiin Euroopan parlamentin jäseniin muuttuvaa järjestelmää, toiseksi yksikön päälliköllä on toimivalta tehdä päätöksiä näiden entisten parlamentin jäsenten eläkkeiden määrän muuttamisesta ja kolmanneksi parlamentilla ei ole velvollisuutta esittää tällaisissa päätöksissä perusteita, joiden perusteella ne ovat unionin oikeuden mukaisia.

B Ensimmäinen valitusperuste

1. Asianosaisten väitteet

48 Ensimmäiseen valitusperusteeseen sisältyy kaksi osaa.

49 Ensimmäisessä osassa valittajat arvostelevat unionin yleistä tuomioistuinta siitä, että se totesi valituksenalaisen tuomion 142–145, 147, 156, 159, 160 ja 162 kohdassa, että riidanalaisilla päätöksillä ei loukattu valittajien saavutettuja oikeuksia saada eläkettä, tukeutuen erityisesti eläkkeen määrän alentamisen ja tällaisten saavutettujen oikeuksien loukkaamisen virheelliseen erottamiseen toisistaan.

50 Tällainen toteamus edellyttää valittajien mukaan niiden olosuhteiden täsmentämistä, joissa entisille Euroopan parlamentin jäsenille unionin oikeuden nojalla maksettavan eläkkeen määrän alentaminen ei loukkaa saavutettua oikeutta saada eläkettä. Muussa tapauksessa kyseinen toteamus on valittajien mukaan mielivaltainen, koska unionin yleinen tuomioistuin on yhtäältä jättänyt selvittämättä, oliko asia näin, kun otetaan huomioon konkreettiset tilanteet, ja toisaalta se ei ole maininnut objektiivisia, ennalta määriteltyjä ja syrjimättömiä kriteerejä, joiden perusteella voitaisiin todeta, missä tilanteissa entisten Euroopan parlamentin jäsenten eläkeoikeutta on loukattu.

51 Valittajien mukaan unionin yleinen tuomioistuin ei myöskään tehnyt eroa soveltamisohjeiden 75 artiklan 1 ja 2 kohdan välillä. Sitä vastoin se hylkäsi väitteen, jonka mukaan kuluja ja korvauksia koskevien sääntöjen kumoamishetkellä saatu eläke-etuus olisi vahvistettu lopullisesti sekä soveltamisohjeiden 75 artiklan 1 kohdassa tarkoitettujen tilanteiden että soveltamissääntöjen 75 artiklan 2 kohdassa tarkoitettujen tilanteiden osalta.

52 Valittajien mukaan entisen Euroopan parlamentin jäsenen eläkeoikeus syntyy hänen toimikautensa päättyessä sillä edellytyksellä, että hän on maksanut vakuutusmaksuja vähintään viiden vuoden ajan. Jotta kyseistä eläkettä voitaisiin maksaa, asianomaisen henkilön on pitänyt saavuttaa sen jäsenvaltion, jossa hänet on valittu, lainsäädännössä säädetty eläkeikä ja eläkkeen maksamista koskeva hakemus on pitänyt tehdä kuluja ja korvauksia koskevien sääntöjen liitteessä III olevan 3 artiklan 2 kohdan mukaisesti. Näin ollen riidanalaisista päätöksistä, joilla loukattiin valittajien mukaan maksettavia eläkkeitä koskevia oikeuksia, johtuva eläkeoikeuksien loukkaaminen koski valittajien mukaan kumpaakin soveltamisohjeiden 75 artiklassa tarkoitettua tilannetta ja erityisesti sen 1 kohdassa tarkoitettua tilannetta.

53 Valittajien mukaan nyt käsiteltävässä asiassa riidanalaisilla päätöksillä muutettiin paitsi valittajien eläkkeen määrää myös kyseisen määrän laskentamenetelmää. Laskentamenetelmä, joka perustuu kyseisen Euroopan parlamentin jäsenen toimikaudellaan saamaan palkkioon, oli korvattu takautuvasti laskentamenetelmällä, joka perustuu tämän maksamiin maksuihin. Valittajien eläkettä koskeva uusi laskelma ei koskenut määriä, jotka oli maksettava päätöksen nro 14/2018 voimaantulosta lukien, vaan se koski määriä, jotka oli maksettava alusta lähtien, eli eläkettä, johon kyseessä oleva Italiassa valittu Euroopan parlamentin jäsen oli oikeutettu siitä hetkestä lähtien, jolloin hän jäi eläkkeelle. Lisäksi uusi laskelma on valittajien mukaan tehty ikään kuin kaikki Euroopan parlamentin entiset jäsenet olisivat toimikautensa aikana maksaneet maksuja päätöksessä nro 14/2018 määritetyn saman määrän perusteella, mikä aiheuttaa haittaa valittajille, jotka ovat maksaneet tämän määrän ylittäviä maksuja.

54 Valittajat väittävät toissijaisesti eli siinä tapauksessa, että eläkeoikeus ja oikeus saada eläke-etuus on erotettava toisistaan, että soveltamisohjeiden 75 artiklasta ilmenee, että heillä on paitsi oikeus eläkkeeseen myös oikeus saada eläkettä jokin kiinteä määrä, joka vastaa määrää, jonka he saattoivat odottaa saavansa hetkellä, jolloin he päättivät suorittaa maksuja kuluja ja korvauksia koskevilla säännöillä perustettuun eläkejärjestelmään, tai ainakin jäsenten asemaa koskevien sääntöjen voimaantulosta lähtien, toisin kuin unionin yleinen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 143 kohdassa.

55 Riidanalaiset päätökset aiheuttavat valittajien mukaan epätasapainon valittajien vahingoksi, koska maksetuilla maksuilla ei tuolloin ollut mitään vaikutusta eläkeoikeuden saamiseen. Tämä epätasapaino on sitäkin ilmeisempi niiden valittajien osalta, jotka ovat suorittaneet vain osan Euroopan parlamentin jäsenen koko toimikaudesta, koska he ovat päättäneet sen aikaisemmin tai

aloittaneet sen vaalikauden aikana, ja maksaneet täydentäviä maksuja kattaakseen myös ne vuodet, joina he eivät ole maksaneet maksuja, voidakseen saada oikeuden eläkkeeseen kuluja ja korvauksia koskevien sääntöjen nojalla.

56 Ensimmäisen valitusperusteensa toisessa osassa valittajat väittävät, että se, että valituksenalaisen tuomion 204, 211 ja 236 kohdassa hylättiin valittajien väitteet, jotka koskivat oikeusvarmuuden ja luottamuksensuojan periaatteiden sekä perusoikeuskirjan 17 artiklassa vahvistetun omaisuudensuojan loukkaamista, perustuu päättelyyn, jossa sovelletaan virheellisesti kyseisiä unionin oikeuden yleisiä periaatteita ja kyseistä perusoikeuskirjassa vahvistettua perusoikeutta.

57 Ensinnäkin eläkeoikeuksien määrittäminen uusien sääntöjen perusteella loukkaa valittajien mukaan oikeusvarmuuden periaatetta, joka on jäsenten asemaa koskevien sääntöjen 28 artiklan ja soveltamisohjeiden 75 artiklan tarkoituksen mukaisesti esteenä saavutettujen oikeuksien loukkaamiselle.

58 Toiseksi tällainen laskelma loukkaa luottamuksensuojan periaatetta, koska kyseinen periaate on esteenä kaikille muutoksille niiden eläkkeiden laskentasääntöihin, joihin valittajat ovat vapaaehtoisesti liittyneet.

59 Valittajien mukaan unionin yleinen tuomioistuin ei myöskään ottanut valituksenalaisen tuomion 202 kohdassa huomioon sitä, että parlamentti ilmoitti valittajille päätöksen nro 14/2018 mahdollisesta soveltamisesta heihin vasta tammikuussa 2019 eli sen päivämäärän jälkeen, jona tästä päätöksestä johtuvaa heidän eläkkeensä määrän alentamista olisi pitänyt soveltaa, eli 1.1.2019 jälkeen.

60 Kolmanneksi valittajat väittävät, että unionin yleinen tuomioistuin loukkasi perusoikeuskirjan 17 artiklassa vahvistettua omaisuudensuojaa.

61 Ensinnäkin unionin yleinen tuomioistuin erotteli valituksenalaisen tuomion 222 kohdassa toisistaan eläkeoikeuden loukkaamisen ja pelkän eläkkeen määrän mukauttamisen. Unionin yleinen tuomioistuin ei kuitenkaan todennut, missä on se raja, jonka ylittyessä eläkkeen määrän muuttamisella ei enää kunnioiteta omistusoikeuden keskeistä sisältöä ja joka merkitsee eläkeoikeuden loukkaamista sellaisenaan.

62 Toiseksi unionin yleinen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 228 kohdassa virheellisesti päätöksen nro 14/2018 sisältöön tukeutuen, että valittajien eläkkeiden määrän alentamisen tarkoituksena oli mukauttaa kaikille Euroopan parlamentin entisille jäsenille maksettujen eläkkeiden määrä maksuperusteiseen laskentamenetelmään.

63 Valittajien mukaan kyseinen unionin yleisen tuomioistuimen päättely on kehäpäätelmä. Se perustuu nimittäin Italian oikeuden säännöksiin eikä unionin oikeusjärjestyksessä tunnustettuun yleisen edun mukaiseen tavoitteeseen. Unionin yleisen tuomioistuimen olisi kuitenkin pitänyt tutkia, oliko parlamentti asianmukaisesti tarkistanut, oliko Italiassa valittujen entisten Euroopan parlamentin jäsenten eläkkeen mukauttaminen unionin oikeuden mukaista erityisesti unionin oikeusjärjestyksessä tunnustetun yleisen edun mukaisen tavoitteen kannalta.

64 Lisäksi kyseisessä päättelyssä on otettu vääristyneellä tavalla huomioon päätöksessä nro 14/2018 säädetty eläkkeiden määrän laskentamenetelmä, jota ei voida pitää maksuihin perustuvana, koska se ei perustu unionin talousarvioon maksettujen maksujen osalta yksilöllisesti määritettyyn prosenttiosuuteen vaan samansuuruiseen prosenttiosuuteen kaikkien kyseessä olevien entisten

Euroopan parlamentin jäsenten osalta. Näin ollen entinen Euroopan parlamentin jäsen, joka on suorittanut toimikautensa aikana maksuja, joiden määrä on laskettu suuremman prosenttiosuuden mukaisesti kuin tämä samansuuruinen prosenttiosuus, menettäisi etuuden niiden maksujen osalta, jotka ylittävät mainitun prosenttiosuuden. Näin ollen päätöksellä nro 14/2018 käyttöön otettu eläkkeiden määrän laskentamenetelmä merkitsee paitsi omaisuudensuojan loukkaamista myös suhteellisuusperiaatteen loukkaamista siltä osin kuin se perustuu vakuutusmaksujen prosenttiosuuteen, joka ei ole yksilöllinen.

65 Tämä suhteellisuusperiaatteen loukkaaminen esitetyn perustelun yhteydessä on valittajien mukaan sitäkin ilmeisempi, kun otetaan huomioon se, että maksuperusteinen eläkejärjestelmä otettiin käyttöön Italiassa ensimmäisen kerran 1.1.1996 ja että sitä laajennettiin 1.1.2012 alkaen suurimpaan osaan työntekijöistä. Riidanalaisilla päätöksillä sitä vastoin asetettiin valittajille maksuperusteinen järjestelmä siltä osin kuin kyse on vuotta 1995 edeltäneestä ajanjaksosta, jolta maksuja maksettiin ja jolloin kyseinen maksujärjestelmä ei ollut voimassa kenenkään osalta Italiassa.

66 Parlamentti väittää, että ensimmäinen valitusperuste on osittain jätettävä tutkimatta ja se on osittain perusteeton.

2. Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

a) Alustavat huomautukset

67 Ensimmäisen valitusperusteensa ensimmäisessä osassa valittajat vetoavat soveltamisohjeiden 75 artiklaan ja väittävät, että muuttuvalla järjestelmällä loukataan saavutettuja eläkeoikeuksia.

68 Näin ollen valittajat riitauttavat tällaisella väitteellä lähinnä parlamentin sisäisten sääntöjen sellaisen tulkinnan perusteltavuuden, jonka mukaan parlamentin on sovellettava muuttuvaa järjestelmää kyseessä oleviin entisiin Euroopan parlamentin jäseniin.

69 Sama koskee tämän valitusperusteen toista osaa siltä osin kuin valittajat väittävät siinä, että heidän eläkkeensä määrän laskemista koskevien uusien sääntöjen soveltaminen ei ole oikeusvarmuuden periaatteen mukaista, koska kyseisillä uusilla säännöillä loukataan saavutettuja eläkeoikeuksia, eikä luottamuksensuojan periaatteen mukaista, koska se on esteenä sen eläkkeen määrän alentamiselle, jota valittajat odottivat voivansa saada kuulumalla vapaaehtoisesti kuluja ja korvauksia koskevien sääntöjen liitteessä III olevan 2 artiklan 1 kohdalla perustettuun eläkejärjestelmään.

70 Sitä vastoin siltä osin kuin valittajat arvostelevat tässä toisessa osassa unionin yleistä tuomioistuinta siitä, ettei se ottanut huomioon sitä, että parlamentti ilmoitti heille liian myöhään päätöksen nro 14/2018 mahdollisesta soveltamisesta, he eivät arvostele valituksenalaisen tuomion perusteluja, jotka ovat välttämätön tuki yhdelle tämän tuomion 47 kohdassa tarkoitetuista unionin yleisen tuomioistuimen arvioinneista. Tämä väite liittyy nimittäin riidanalaisten päätösten tekemiseen liittyvään erityiseen seikkaan.

71 Kyseisestä toisesta osasta on todettava, että siltä osin kuin valittajat arvostelevat siinä unionin yleistä tuomioistuinta siitä, että se ei arvioinut riidanalaisten päätösten yhteensopivuutta perusoikeuskirjassa vahvistetun omaisuudensuojan kanssa unionin oikeudessa tunnustetun tavoitteen vaan päätöksellä nro 14/2018 tavoitellun päämäärän kannalta, valittajat riitauttavat

lähinnä sen, onko parlamentin sisäisten sääntöjen tulkinta, jonka mukaan kyseisen toimielimen on sovellettava muuttuvaa järjestelmää kyseessä oleviin entisiin Euroopan parlamentin jäseniin, unionin oikeuden mukainen.

72 Valittajat eivät sitä vastoin kiistä parlamentin sisäisten sääntöjen tulkinnan perusteltavuutta, kun he arvostelevat unionin yleistä tuomioistuinta ensinnäkin siitä, ettei se täsmentänyt rajaa, jonka ylittyessä eläkkeen määrän muutos ei enää kunnioita omistusoikeuden keskeistä sisältöä ja merkitsee sellaisenaan eläkeoikeuden loukkaamista, ja toiseksi siitä, että se otti päätöksessä nro 14/2018 säädetyn eläkkeiden laskentamenetelmän huomioon vääristyneellä tavalla. Koska valittajat eivät tällaisilla väitteillään arvostele valituksenalaisen tuomion perusteluja, jotka ovat välttämätön tuki yhdelle tämän tuomion 47 kohdassa tarkoitetuista unionin yleisen tuomioistuimen arvioinneista, niitä ei ole tutkittava.

73 Sama koskee suhteellisuusperiaatteen loukkaamista koskevaa väitettä, jolla valittajat väittävät, että päätös nro 14/2018 ei ole kyseisen periaatteen mukainen yhtäältä kyseisessä päätöksessä vahvistetun eläkkeiden laskentamenetelmän ja toisaalta kyseisen päätöksen historiallisen asiayhteyden vuoksi.

b) Asiakysymys

1) Parlamentin sisäisten sääntöjen väitetty rikkominen

74 Valittajat arvostelevat unionin yleistä tuomioistuinta lähinnä siitä, että se katsoi valituksenalaisen tuomion 163 kohdassa kyseisen tuomion 142–145, 147, 156, 159, 160 ja 162 kohdassa esitettyjen perustelujen nojalla, että parlamentti saattoi pätevästi tukeutua sisäisiin sääntöihinsä soveltaakseen muuttuvaa järjestelmää kyseessä oleviin entisiin Euroopan parlamentin jäseniin.

75 Aluksi on todettava, että kuluja ja korvauksia koskevien sääntöjen liitteessä III olevan 2 artiklan 1 kohdan mukaan ”[tilapäisen] eläkkeen määrä ja ehdot ovat samat kuin sen jäsenvaltion parlamentin alahuoneen jäsenen eläkkeen määrä ja ehdot, jonka edustajaksi jäsen on valittu Euroopan parlamenttiin”.

76 Kuten unionin yleinen tuomioistuin totesi lähinnä valituksenalaisen tuomion 139 kohdassa, ilmaisusta ”[tilapäisen] eläkkeen määrä ja ehdot ovat samat” ilmenee, että parlamentin on sovellettava kyseessä oleviin entisiin Euroopan parlamentin jäseniin eläkkeiden laskentasääntöjä sellaisina kuin niitä sovelletaan sen jäsenvaltion parlamentin jäseniin, josta nämä entiset Euroopan parlamentin jäsenet on valittu. Toisin sanoen parlamentin on sovellettava kyseessä oleviin entisiin Euroopan parlamentin jäseniin muuttuvaa järjestelmää.

77 Tämä kuluja ja korvauksia koskevien sääntöjen liitteessä III olevan 2 artiklan 1 kohdan tulkinta vastaa kyseisellä säännöksellä tavoiteltua päämäärää, sellaisena kuin se ilmenee kyseisen liitteen 1 artiklan 2 kohdasta.

78 Viimeksi mainitun määräyksen mukaan mainitussa liitteessä olevan 2 artiklan 1 kohdassa tarkoitettua eläkettä voivat saada ainoastaan entiset Euroopan parlamentin jäsenet, joiden osalta sen jäsenvaltion eläkejärjestelmässä, jossa heidät on valittu, ei määrätä eläkkeestä tai joiden eläkkeen määrä ja/tai laskentaa koskevat ehdot eivät ole samat kuin ne, joita sovelletaan kansallisen parlamentin jäseniin.

79 Kuluja ja korvauksia koskevien sääntöjen liitteessä III olevan 2 artiklan 1 kohdan pääasiallisena tarkoituksena on näin ollen mahdollistaa se, että kyseisen liitteen 1 artiklan 2 kohdassa tarkoitetussa tilanteessa olevia entisiä Euroopan parlamentin jäseniä kohdellaan samalla tavalla kuin niitä Euroopan parlamentin jäseniä, joiden kansallisessa eläkejärjestelmässä säädettiin oikeudesta eläkkeeseen, jonka määrä ja/tai laskentaa koskevat ehdot olivat samat kuin ne, joita sovelletaan heidän kansallisen parlamenttinsa jäseniin.

80 Kyseisen määräyksen tulkitseminen siten, että siinä edellytetään, että parlamentti soveltaa muuttuvaa järjestelmää kyseessä oleviin entisiin Euroopan parlamentin jäseniin, johtaa näin ollen siihen, että heihin sovelletaan samoin kuin näihin muihin Euroopan parlamentin entisiin jäseniin muutoksia, joita heidän kansallisen parlamentin jäsenten eläkkeiden määrän laskentasääntöihin on tehty.

81 Kyseinen kuluja ja korvauksia koskevien sääntöjen liitteeseen III perustuva järjestelmä pidettiin voimassa soveltamisohjeiden 75 artiklan nojalla jäsenten asemaa koskevien sääntöjen voimaantulon jälkeen muun muassa entisten Euroopan parlamentin jäsenten vanhuuseläkkeiden osalta.

82 Soveltamisohjeiden 74 artiklassa tosin määrätään, että kuluja ja korvauksia koskevien sääntöjen voimassaolo lakkaa jäsenten asemaa koskevien sääntöjen voimaantulopäivänä. Tältä osin unionin yleinen tuomioistuin totesi perustellusti valituksenalaisen tuomion 153 kohdassa, että jäsenten asemaa koskevilla säännöillä ja soveltamisohjeilla on otettu käyttöön kaksi peräkkäistä eläkejärjestelmää, jotka käsittävät kaksi erilaista eläkeoikeutta, eli yhtäältä eläkeoikeudet, jotka on saatu parlamentin sisäisten sääntöjen perusteella 14.7.2009 mennessä, jolloin kyseiset säännöt tulivat voimaan, ja toisaalta soveltamisohjeiden 49 artiklan perusteella kyseisestä päivästä lähtien saadut vanhuuseläkeoikeudet.

83 Kuten soveltamisohjeiden 74 artiklassa kuitenkin nimenomaisesti todetaan, kuluja ja korvauksia koskevien sääntöjen voimassaolo lakkaa, jollei kyseisten soveltamisohjeiden IV osassa esitetyistä siirtymämääräyksistä muuta johdu. Näihin siirtymämääräyksiin kuuluu mainittujen soveltamisohjeiden 75 artikla.

84 Kuten unionin yleinen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 145 ja 153 kohdassa, soveltamisohjeiden 75 artiklan 1 kohtaa sovelletaan entisiin Euroopan parlamentin jäseniin, joita osa valittajista on ja jotka ovat suorittaneet unionin talousarvioon kuluja ja korvauksia koskevien sääntöjen liitteessä III olevan 2 artiklan 2 kohdan mukaisia maksuja ja jotka olivat alkaneet saada eläkettä kyseisen liitteen nojalla ennen jäsenten asemaa koskevien sääntöjen voimaantuloa, kun taas soveltamisohjeiden 75 artiklan 2 kohtaa sovelletaan entisiin Euroopan parlamentin jäseniin, joita osa valittajista on ja jotka siitä huolimatta, että he ovat myös maksaneet tällaisia maksuja, eivät olleet vielä alkaneet saada vanhuuseläkettä jäsenten asemaa koskevien sääntöjen voimaantulopäivänä.

85 Yhtäältä soveltamisohjeiden 75 artiklan 1 kohdan nojalla kuluja ja korvauksia koskevien sääntöjen liitteen III nojalla myönnetyn eläkkeen maksamista jatketaan kyseisen liitteen mukaisesti henkilöille, jotka ovat saaneet kyseisiä etuuksia ennen jäsenten asemaa koskevien sääntöjen voimaantulopäivää.

86 Kuten unionin yleinen tuomioistuin perustellusti totesi valituksenalaisen tuomion 140 kohdassa, kyseisen määräyksen sanamuodosta ja tarkemmin sanottuna muotoilun ”maksamista jatketaan [kuluja ja korvauksia koskevien sääntöjen liitteen III] mukaisesti” pakottavuudesta sekä

indikatiivin preesensin käyttämisestä tässä muotoilussa on pääteltävä, että muuttuvaa järjestelmää sovelletaan edelleen kyseessä oleviin entisiin Euroopan parlamentin jäseniin jäsenten asemaa koskevien sääntöjen voimaantulon jälkeen.

87 Toisaalta soveltamisohjeiden 75 artiklan 2 kohdan ensimmäisestä virkkeestä ilmenee, että ”ennen [parlamentin] jäsenten asemaa koskevien sääntöjen voimaantulopäivää [kuluja ja korvauksia koskevien sääntöjen] liitteen III nojalla saadut vanhuuseläkeoikeudet säilyvät” ja kyseisen määräyksen toisesta virkkeestä ilmenee, että ”[kuluja ja korvauksia koskevien sääntöjen liitteen III nojalla] eläkeoikeuksia saaneet henkilöt saavat eläkettä, joka lasketaan heidän [kyseisen liitteen] nojalla saamiensa oikeuksien perusteella, jos he täyttävät asianomaisen jäsenvaltion kansallisessa lainsäädännössä vahvistetut asiaa koskevat edellytykset ja ovat esittäneet edellä mainitussa liitteessä III olevan 3 artiklan 2 kohdassa tarkoitetun hakemuksen.”

88 Koska soveltamisohjeiden 75 artiklan 2 kohdan toisessa virkkeessä määrätään edellytyksistä, jotka entisten Euroopan parlamentin jäsenten on täytettävä saadakseen eläkettä, joka lasketaan heidän kuluja ja korvauksia koskevien sääntöjen liitteen III nojalla saamiensa oikeuksien perusteella, kyseistä määräystä ei ole tarkoitus soveltaa entisiin Euroopan parlamentin jäseniin, jotka ovat alkaneet saada eläkettä kyseisen liitteen mukaisesti ennen jäsenten asemaa koskevien sääntöjen voimaantuloa.

89 Lisäksi siltä osin kuin soveltamisohjeiden 75 artiklan 2 kohdan toisessa virkkeessä määrätään, että kyseessä olevat entiset Euroopan parlamentin jäsenet saavat kuluja ja korvauksia koskevien sääntöjen liitteen III mukaisesti vanhuuseläkettä saavutettujen oikeuksien perusteella, 75 artiklan 2 kohdassa tarkoitetulla käsitteellä ”saadut vanhuuseläkeoikeudet” on ymmärrettävä, kuten unionin yleinen tuomioistuin korosti perustellusti lähinnä valituksenalaisen tuomion 143 ja 151 kohdassa, tarkoitettavan eläkeoikeuksia, jotka perustuvat kunkin kyseessä olevan entisen Euroopan parlamentin jäsenen maksamiin yksilöllisiin maksuihin ja jotka muodostavat heille kuluja ja korvauksia koskevien sääntöjen liitteessä III olevan 2 artiklan 1 kohdan nojalla maksettavan vanhuuseläkkeen laskentaperusteen. Tätä käsitettä ei näin ollen voida ymmärtää siten, että sillä viitattaisiin väitettyyn oikeuteen saada jokin kiinteä ja muuttumaton määrä eläkettä, joka on laskettu sellaisten kansallisten sääntöjen perusteella, joka olivat voimassa jäsenten asemaa koskevien sääntöjen voimaan tullessa tai tällä määräyksellä käyttöön otettuun järjestelmään liittymishetkellä.

90 Toisin kuin valittajat väittävät, unionin yleinen tuomioistuin ei siis myöskään tehnyt oikeudellista virhettä katsoessaan valituksenalaisen tuomion 142 kohdassa, että kyseessä olevien entisten Euroopan parlamentin jäsenten eläkkeen määrän alentaminen ei loukannut heidän parlamentin sisäisissä säännöissä tarkoitettuja ”saatuja vanhuuseläkeoikeuksia”, koska kyseisissä säännöissä heille taataan vain oikeus siihen, että heidän eläkkeensä määrä määritetään muuttuvan järjestelmän mukaisesti.

91 Näin ollen sekä parlamentin sisäisten sääntöjen sanamuodosta että niiden asiayhteydestä ja tarkoituksesta ilmenee, ettei unionin yleinen tuomioistuin tehnyt valituksenalaisen tuomion 163 kohdassa oikeudellista virhettä todetessaan, että parlamentti oli voinut pätevästi tukeutua sisäisiin sääntöihinsä soveltaakseen muuttuvaa järjestelmää kyseessä oleviin entisiin Euroopan parlamentin jäseniin.

2) Väite, jonka mukaan luottamuksensuojan ja oikeusvarmuuden periaatteita sekä perusoikeuskirjan 17 artiklassa vahvistettua omaisuudensuojaa on loukattu

92 Valittajat väittävät, että unionin yleisen tuomioistuimen tulkinta parlamentin sisäisistä säännöistä on ristiriidassa luottamuksensuojan ja oikeusvarmuuden periaatteiden sekä perusoikeuskirjan 17 artiklassa vahvistetun omaisuudensuojan kanssa.

93 Yleisen tulkintaperiaatteen mukaan unionin toimea on tulkittava niin pitkälle kuin mahdollista tavalla, joka ei aseta sen pätevyyttä kyseenalaiseksi, ja kaiken primaarioikeuden sekä erityisesti perusoikeuskirjan määräysten mukaisesti. Niinpä tilanteessa, jossa unionin johdettua oikeutta voidaan tulkita eri tavoin, etusija on annettava tulkinnalle, jonka ansiosta säännös on primaarioikeuden mukainen, eikä tulkinnalle, jonka johdosta säännöksen todetaan olevan ristiriidassa sen kanssa (tuomio 21.6.2022, Ligue des droits humains, C-817/19, EU:C:2022:491, 86 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

94 Valittajat väittävät ensinnäkin luottamuksensuojan periaatteen osalta, että se, että he ovat vapaaehtoisesti liittyneet kuluja ja korvauksia koskevien sääntöjen liitteessä III olevan 2 artiklan 1 kohdalla perustettuun eläkejärjestelmään, takaa heille tämän periaatteen nojalla sen, että heidän eläkkeensä määrä lasketaan niiden ehtojen mukaisesti, jotka olivat voimassa heidän liittyessään tähän järjestelmään.

95 Unionin tuomioistuimen oikeuskäytännön mukaan kukaan ei voi pätevästi vedota kyseisen periaatteen loukkaamiseen, jollei hallinto ole antanut hänelle täsmällisiä vakuutteluja. Mahdollisuus vedota luottamuksensuojan periaatteeseen on kaikilla henkilöillä, joille toimielimen toiminnan vuoksi on syntynyt perusteltuja odotuksia. Vakuutteluja, jotka voivat synnyttää tällaisia odotuksia riippumatta siitä muodosta, jossa ne on annettu, ovat täsmälliset, ehdottomat ja yhtäpitävät tiedot, jotka on saatu toimivaltaisista ja luotettavista lähteistä (ks. vastaavasti tuomio 23.1.2019, Deza v. ECHA, C-419/17 P, EU:C:2019:52, 69 ja 70 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

96 Sitä vastoin silloin, kun huolellinen ja järkevä henkilö voi ennakoida sellaisen unionin toimenpiteen toteuttamisen, joka voi vaikuttaa hänen etuihinsa, hän ei voi vedota luottamuksensuojan periaatteeseen, kun tällainen toimenpide toteutetaan (ks. vastaavasti tuomio 23.1.2019, Deza v. ECHA, C-419/17 P, EU:C:2019:52, 71 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

97 Se, että entinen Euroopan parlamentin jäsen liittyi vapaaehtoisesti kuluja ja korvauksia koskevien sääntöjen liitteessä III olevan 2 artiklan 1 kohdalla perustettuun eläkejärjestelmään, ei kuitenkaan luonut hänelle hetkellä, jolloin hän liittyi järjestelmään, oikeutta saada ennakoitavaa, kiinteää ja muuttumatonta vanhuuseläkkeen määrää. Kuten unionin yleinen tuomioistuin totesi perustellusti valituksenalaisen tuomion 208 ja 209 kohdassa, joita valittajat eivät ole valituksessaan arvostelleet, ainoa täsmällinen ja ehdoton vakuuttelu, jonka parlamentti saattoi antaa, oli se, että parlamentin sisäisten sääntöjen mukaan kyseessä olevat entiset Euroopan parlamentin jäsenet saisivat muuttuvan järjestelmän mukaisesti vanhuuseläkkeen, jonka määrä ja ehdot ovat samat kuin sen jäsenvaltion, jossa heidät on valittu, parlamentin jäsenen eläkkeen määrä ja ehdot.

98 Tästä seuraa, että parlamentin sisäisten sääntöjen tulkinta, jonka mukaan sen on sovellettava kyseistä järjestelmää, on luottamuksensuojan periaatteen mukainen.

99 Tämän jälkeen valittajat väittävät omaisuudensuojasta, että unionin yleinen tuomioistuin teki valituksenalaisen tuomion 228 kohdassa oikeudellisen virheen, kun se tutki riidanalaisten päätösten yhteensopivuutta omaisuudensuojan kanssa päätöksen nro 14/2018 tavoitteen eikä unionin oikeudessa tunnustetun tavoitteen kannalta.

100 On muistutettava, että unionin yleinen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 219 kohdassa, että vaikka riidanalaiset päätökset eivät merkitse sitä, että valittajilta yksinkertaisesti evättäisiin heidän eläkkeensä, niillä kuitenkin alennetaan heidän eläkkeidensä määrää ja rajoitetaan siten heidän omaisuudensuojaansa.

101 Tämän jälkeen unionin yleinen tuomioistuin tutki valituksenalaisen tuomion 220–235 kohdassa, vastasiko kyseinen rajoitus perusoikeuskirjan 52 artiklan 1 kohdan vaatimuksia, jotka on palautettu mieleen kyseisen tuomion 213 kohdassa. Tältä osin unionin yleinen tuomioistuin totesi mainitun tuomion 227 kohdassa, että yleisen edun mukaisen tavoitteen arvioinnissa ei voida jättää huomiotta sitä, missä tarkoituksessa päätös nro 14/2018 on annettu. Tämän vuoksi unionin yleinen tuomioistuin päätti valituksenalaisen tuomion 236 kohdassa sen jälkeen, kun se oli saman tuomion 228–234 kohdassa tutkinut kyseisten päätösten yhteensopivuutta omaisuudensuojan kanssa tämä tarkoitus huomioon ottaen, että omaisuudensuojan loukkaamista koskeva väite oli hylättävä.

102 Unionin tuomioistuimen oikeuskäytännön mukaan omaisuudensuojan ulottuvuus on perusoikeuskirjan 52 artiklan 3 kohdan mukaan määritettävä ottamalla huomioon Pariisissa 20.3.1952 allekirjoitetun ihmisoikeuksien ja perusvapauksien suojaamiseksi tehdyn yleissopimuksen ensimmäisen lisäpöytäkirjan 1 artikla, jossa omaisuudensuoja vahvistetaan (ks. vastaavasti tuomio 13.6.2017, Florescu ym., C-258/14, EU:C:2017:448, 49 kohta).

103 Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen oikeuskäytännöstä ilmenee, että sosiaaliturvajärjestelmään suoritettavista maksuista johtuvat oikeudet ovat mainitussa 1 artiklassa tarkoitettuja varallisuusoikeuksia (tuomio 13.6.2017, Florescu ym., C-258/14, EU:C:2017:448, 50 kohta).

104 Lisäksi vanhuuseläkkeen määrän alentaminen, joka voi vaikuttaa asianomaisen henkilön elämänlaatuun, rajoittaa hänen omaisuudensuojaansa (ks. vastaavasti Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen tuomio 1.9.2015, Da Silva Carvalho Rico v. Portugali, CE:ECHR:2015:0901DEC001334114, 33 kohta).

105 Koska parlamentin sisäisten sääntöjen tulkinta, jonka mukaan sen on sovellettava muuttuvaa järjestelmää kyseessä oleviin entisiin Euroopan parlamentin jäseniin, voi johtaa tällaiseen eläkkeen määrän alenemiseen, tämä tulkinta voi johtaa perusoikeuskirjan 17 artiklassa vahvistetun omaisuudensuojan rajoittamiseen.

106 Omaisuudensuoja ei kuitenkaan ole ehdoton, ja sen käyttöä voidaan näin ollen rajoittaa muun muassa sillä edellytyksellä, että rajoitukset voidaan oikeuttaa unionin tavoittelemilla yleisen edun mukaisilla päämäärillä (ks. vastaavasti tuomio 13.6.2017, Florescu ym., C-258/14, EU:C:2017:448, 51 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

107 Perusoikeuskirjan 52 artiklan 1 kohdan mukaan perusoikeuskirjan 17 artiklassa vahvistetun omaisuudensuojan rajoitukset ovat viimeksi mainitun määräyksen mukaisia edellyttäen, että rajoituksista säädetään lailla, niissä kunnioitetaan omaisuudensuojan keskeistä sisältöä ja ne ovat

suhteellisuusperiaatteen mukaisesti välttämättömiä ja vastaavat tosiasiallisesti unionin tunnustamia yleisen edun mukaisia tavoitteita tai tarvetta suojella muiden henkilöiden oikeuksia ja vapauksia.

108 Tältä osin on muistutettava ensinnäkin, että edellytys, jonka mukaan perusoikeuksien käyttämistä voidaan rajoittaa ainoastaan lailla, tarkoittaa sitä, että itse siinä toimessa, joka mahdollistaa puuttumisen näihin oikeuksiin, on määritettävä asianomaisen oikeuden käyttämiselle asetettavien rajoitusten laajuus, ja on täsmennettävä yhtäältä, että kyseinen edellytys ei sulje pois sitä, että rajoitus muotoillaan riittävän avoimesti niin, että se voi mukautua erilaisiin tapauksiin ja tilanteen muutoksiin, ja toisaalta, että unionin tuomioistuin voi tarvittaessa täsmentää tulkintateitse rajoituksen konkreettisen ulottuvuuden sekä kyseessä olevan unionin säännöstön sanamuodon kannalta että sen yleisen rakenteen ja sillä tavoiteltujen päämäärien kannalta, siten kuin näitä tulkitaan perusoikeuskirjassa taattujen perusoikeuksien valossa (tuomio 21.6.2022, Ligue des droits humains, C-817/19, EU:C:2022:491, 114 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

109 Kuten tämän tuomion 91 kohdassa todetaan, parlamentin sisäisten sääntöjen, jotka ovat yleisesti sovellettavia Euroopan parlamentin jäseniin nähden ja joiden voidaan siis katsoa vastaavan kyseisen toimielimen sisällä perusoikeuskirjan 52 artiklan 1 kohdassa tarkoitettua ”lakia”, sanamuodosta, asiayhteydestä ja tarkoituksesta ilmenee (ks. analogisesti 26.7.2017 annettu lausunto 1/15 (EU:n ja Kanadan välinen PNR-sopimus), EU:C:2017:592, 145 ja 146 kohta), että kyseisen toimielimen on sovellettava muuttuvaa järjestelmää kyseessä oleviin entisiin Euroopan parlamentin jäseniin.

110 Toiseksi unionin yleinen tuomioistuin saattoi asiaa aineellisesti käsittelevänä tuomioistuimena ja oikeudellista virhettä tekemättä todeta valituksenalaisen tuomion 216 ja 235 kohdassa, että valittajat eivät olleet esittäneet konkreettisia seikkoja, joilla voitaisiin osoittaa, että heidän eläkkeidensä määrän alentamisella loukattiin heidän omaisuudensuojansa keskeistä sisältöä tai että tätä alentamista oli pidettävä suhteettomana.

111 Kolmanneksi siitä, ovatko muuttuva järjestelmä ja siitä mahdollisesti seuraavat eläkkeiden vähennykset välttämättömiä ja vastaavatko ne tosiasiallisesti yhtä tai useampaa unionin tunnustamaa yleisen edun mukaista tavoitetta, on todettava, että unionin yleinen tuomioistuin teki valituksenalaisen tuomion 227 kohdassa oikeudellisen virheen, kun se katsoi, että kun otetaan huomioon kuluja ja korvauksia koskevien sääntöjen liitteessä III olevan 2 artiklan 1 kohta, riidanalaisten päätösten antaminen riippui välttämättä toimivaltaisten Italian viranomaisten tekemistä valinnoista, joten riidanalaisille päätöksille ”asetetun yleisen edun mukaisen tavoitteen arvioinnissa ei [voitu] jättää huomiotta sitä, missä tarkoituksessa päätös nro 14/2018 on annettu”.

112 Päätöksen nro 14/2018, jota sovelletaan muuttuvan järjestelmän nojalla kyseessä oleviin entisiin Euroopan parlamentin jäseniin, tavoitteet ovat nimittäin luonteeltaan puhtaasti kansallisia. Sellaisinaan niillä ei näin ollen voida perustella eläkkeiden määrän alentamista, koska nämä määrät maksetaan sellaisen eläkejärjestelmän perusteella, jota ei ole perustettu kansallisen oikeuden vaan unionin oikeuden nojalla ja joka rahoitetaan unionin talousarviosta.

113 Unionin yleinen tuomioistuin otti näin ollen myös virheellisesti valituksenalaisen tuomion 228–234 kohdassa huomioon kyseisellä kansallisella päätöksellä tavoitellut päämäärät tutkiessaan, oliko riidanalaisilla päätöksillä aiheutettu valittajien omaisuudensuojan loukkaus oikeutettu.

114 On kuitenkin huomautettava, että vaikka unionin yleisen tuomioistuimen tuomion perustelut olisivat unionin oikeuden vastaisia, tällainen oikeudenvastaisuus ei voi johtaa tuomion kumoamiseen, vaan perustelut on korvattava uusilla perusteluilla ja valitus on hylättävä, jos tuomiolauselman tueksi on sellaisia muita oikeudellisia perusteluja, että siitä ilmenevä lopputulos on perusteltu (tuomio 14.12.2023, komissio v. Amazon.com ym., C-457/21 P, EU:C:2023:985, 51 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

115 Näin ollen on tutkittava, onko perusoikeuskirjan 17 artiklassa vahvistetun omaisuudensuojan loukkaamista koskevan väitteen hylkääminen perusteltua muiden oikeudellisten perustelujen perusteella kuin niiden, joita rasittaa tämän tuomion 111 ja 113 kohdassa yksilöity virhe.

116 Tältä osin on todettava, että muuttuvan järjestelmän soveltamisella Euroopan parlamentin entisiin jäseniin, jotka ovat kuluja ja korvauksia koskevien sääntöjen liitteessä III olevan 1 artiklan 2 kohdassa tarkoitetussa tilanteessa, pyritään unionin tunnustamaan yleisen edun mukaiseen tavoitteeseen, koska soveltamisen tarkoituksena on – kuten tämän tuomion 79 kohdasta ilmenee – kohdella samalla tavalla yhtäältä Euroopan parlamentin jäseniä, jotka joko eivät kuuluneet eläkejärjestelmän piiriin siinä jäsenvaltiossa, josta heidät oli valittu, tai kuuluivat eläkejärjestelmään, jonka eläkkeen määrä ja/tai laskentaa koskevat ehdot eivät olleet samat kuin kansallisen parlamentin jäseniin sovellettavat, ja toisaalta Euroopan parlamentin jäseniä, joiden kansallisessa eläkejärjestelmässä säädettiin tällaisesta määrästä ja/tai eläkkeen laskentaa koskevista ehdoista, jotka olivat samat kuin kansallisen parlamentin jäseniin sovellettavat.

117 Muuttuvan järjestelmän soveltaminen kyseessä oleviin entisiin Euroopan parlamentin jäseniin vastaa tosiasiallisesti tätä yhdenvertaisen kohtelun tavoitetta, koska siitä seuraa, että edellisessä kohdassa mainittuihin kahteen Euroopan parlamentin jäsenten ryhmään sovelletaan koko ajan kyseessä olevan jäsenvaltion parlamentin jäsenten eläkkeiden laskemista koskevia kansallisia sääntöjä.

118 Tämä soveltaminen oli lisäksi tarpeen kyseisen tavoitteen saavuttamiseksi, ja ainoastaan kuluja ja korvauksia koskevien sääntöjen liitteessä III olevan 2 artiklan 1 kohdassa, luettuna yhdessä kyseisen liitteen 1 artiklan 2 kohdan kanssa, määrätyn kaltainen eläkkeen määrän ja/tai laskentaa koskevien ehtojen mukauttaminen voi johtaa kyseisten Euroopan parlamentin jäsenten ryhmien yhdenvertaiseen kohteluun.

119 Näin ollen on ilmeistä, että tämän tuomion 111 ja 113 kohdassa todetusta oikeudellisesta virheestä huolimatta perusoikeuskirjan 17 artiklassa vahvistetun omaisuudensuojan loukkaamista koskevan väitteen hylkääminen on perusteltua, koska kyseinen omaisuudensuojan rajoitus täyttää kaikki perusoikeuskirjan 52 artiklan 1 kohdassa vahvistetut edellytykset.

120 Lopuksi valittajat väittävät oikeusvarmuuden periaatteen osalta, että se on esteenä heidän saavutettujen oikeuksiensa loukkaamiselle, johon muuttuvan järjestelmän soveltaminen johtaa.

121 Tutkiessaan, ovatko riidanalaiset päätökset oikeusvarmuuden periaatteen mukaisia, unionin yleinen tuomioistuin muistutti valituksenalaisen tuomion 191 kohdassa, että jo kyseisen tuomion 126–161 kohdasta ilmenee, että ”saadut eläkeoikeudet” on erotettava ”eläkkeiden määrästä”. Unionin yleinen tuomioistuin totesi tältä osin, että jos ”eläkeoikeudet” on lopullisesti saavutettu eikä niitä voida muuttaa ja jos eläkkeitä maksetaan edelleen, mikään ei estä mukauttamasta kyseisten eläkkeiden määrää ylös- tai alaspäin, mikä parlamentin oli nyt käsiteltävässä tapauksessa tehtävä, kun otetaan huomioon sen velvollisuus soveltaa muuttuvaa järjestelmää kyseessä oleviin entisiin Euroopan parlamentin jäseniin.

122 Valituksenalaisen tuomion 202 kohdassa unionin yleinen tuomioistuin totesi tarkastelunsa päätteeksi, että valittajat eivät olleet näyttäneet, että nyt käsiteltävässä tapauksessa olisi loukattu oikeusvarmuuden periaatetta. Parlamentin sisäisten sääntöjen perusteella valittajien eläkkeiden uudet määrät tulivat voimaan 1.1.2019. Unionin yleinen tuomioistuin muistutti, että kyseiset sisäiset säännöt oli annettu paljon ennen 1.1.2019 eikä kyseisen päivämäärän jälkeen. Valittajat eivät myöskään ole osoittaneet eivätkä väittäneet, että parlamentti olisi soveltanut kyseisiä uusia määriä ennen 1.1.2019 eli ennen päätöksessä nro 14/2018 tätä varten vahvistettua päivää. Unionin yleisen tuomioistuimen mukaan parlamentti oli jo tammikuussa 2019 ilmoittanut valittajille päätöksessä nro 14/2018 vahvistettujen sääntöjen mahdollisesta soveltamisesta heihin, minkä kyseinen toimielin oli vahvistanut heille helmikuussa 2019. Unionin yleinen tuomioistuin päätteli tästä, että valittajille oli ilmoitettu heidän eläkkeensä laskentaan sovellettavien sääntöjen muuttamisesta ennen riidanalaisten päätösten antamista.

123 Tämän osalta on syytä palauttaa mieleen, että oikeusvarmuuden periaate edellyttää, että unionin lainsäädännön perusteella ne, joita asia koskee, voivat saada selville tarkasti, minkä laajuisia sillä niille asetetut velvoitteet ovat, ja että ne voivat yksiselitteisesti saada tiedon oikeuksistaan ja velvollisuuksistaan ja ryhtyä niiden johdosta asianmukaisiin toimenpiteisiin (tuomio 9.11.2023, Global Silicones Council ym. v. komissio, C-558/21 P, EU:C:2023:839, 99 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

124 Uusia lakeja, joilla muutetaan vanhaa lakia, sovelletaan siten, ellei poikkeuksesta ole säädetty, viimeksi mainitun voimassa ollessa syntyneiden tilanteiden tuleviin vaikutuksiin. Toisin on ainoastaan sellaisten tilanteiden osalta, jotka ovat syntyneet ja lopullisesti toteutuneet edeltävän lain alaisuudessa ja jotka luovat saavutettuja oikeuksia. Oikeutta pidetään saavutettuna, kun sen perusteena oleva seikka on tapahtunut ennen lain muuttamista. Näin ei kuitenkaan ole sellaisen oikeuden tapauksessa, jonka perustava tosiseikka ei ole tapahtunut sen lainsäädännön voimassa ollessa, jota on muutettu (ks. vastaavasti tuomio 9.3.2023, Grossetête v. parlamentti, C-714/21 P, EU:C:2023:187, 84 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

125 Erityisesti oikeus saada vanhuuseläkettä saavutetaan lähtökohtaisesti ajankohtana, jona tämän oikeuden synnyttävä tapahtuma toteutuu, toisin sanoen ajankohtana, jona eläkettä voitiin alkaa maksaa (ks. vastaavasti tuomio 9.3.2023, Grossetête v. parlamentti, C-714/21 P, EU:C:2023:187, 85–87 kohta).

126 Tämä ei kuitenkaan merkitse sitä, että mikä tahansa eläkkeen laskentaa koskeviin ehtoihin tehty muutos, joka johtaa kyseisen määrän alentamiseen ja jota sovelletaan sen jälkeen, kun kyseistä eläkettä voitiin alkaa maksaa, annetun säännöstön perusteella, merkitsisi näiden saavutettujen oikeuksien loukkaamista.

127 Tältä osin on muistutettava, että unionin oikeudessa ei ole vahvistettu periaatetta, jonka mukaan saavutettuja oikeuksia ei saisi missään olosuhteissa muuttaa tai vähentää. Tällaisia oikeuksia voidaan tietyin edellytyksin muuttaa (ks. vastaavasti tuomio 9.3.2023, Grossetête v. parlamentti, C-714/21 P, EU:C:2023:187, 88 ja 89 kohta).

128 Nyt käsiteltävässä tapauksessa unionin yleinen tuomioistuin saattoi todeta perustellusti muun muassa valituksenalaisen tuomion 202 kohdassa tarkoitettujen seikkojen perusteella, että muuttuvan järjestelmän soveltaminen, sellaisena kuin siitä määrätään kuluja ja korvauksia koskevien sääntöjen liitteessä III ja soveltamisohjeiden 75 artiklassa, on oikeusvarmuuden periaatteen mukaista.

129 Kaiken edellä esitetyn perusteella ensimmäinen valitusperuste on hylättävä siltä osin kuin valittajat riitauttavat siinä parlamentin sisäisten sääntöjen tulkinnan, jonka mukaan parlamentin on sovellettava muuttuvaa järjestelmää kyseessä oleviin entisiin Euroopan parlamentin jäseniin.

C Toinen valitusperuste

1. Asianosaisten väitteet

130 Toinen valitusperuste jakautuu kolmeen osaan.

131 Ensimmäisessä osassa valittajat väittävät, että unionin yleinen tuomioistuin teki valituksenalaisen tuomion 126 kohdassa oikeudellisen virheen tulkitessaan soveltamisohjeiden 74 ja 75 artiklaa siten, että kuluja ja korvauksia koskevien sääntöjen liitteen III määräykset ovat voineet muodostaa pätevän oikeudellisen perustan riidanalaisten päätösten tekemiselle.

132 Valittajien mukaan unionin yleinen tuomioistuin nimittäin katsoi, että soveltamisohjeiden 74 artiklassa, luettuna yhdessä niiden 75 artiklan kanssa, tehdyn viittauksen nojalla ei ole sovellettava kyseisen liitteen sisältöä sellaisena kuin se oli jäsenten asemaa koskevien sääntöjen antamishetkellä vaan oikeussääntöä sellaisenaan, vaikka se oli kumottu. Unionin yleisen tuomioistuimen mukaan kyseistä liitettä olisi näin ollen sovellettava aikaisemman eläkejärjestelmän kumoamisajankohdan lisäksi myös tulevaisuudessa soveltamalla taannehtivasti Italian eläke-etuuteen tehtyjä muutoksia, joista oli päätetty, kun liite III ei ollut enää voimassa.

133 Valittajien mukaan soveltamisohjeiden 74 artiklan sanamuodosta, luettuna yhdessä niiden johdanto-osan seitsemännen perustelukappaleen kanssa, ilmenee, että kuluja ja korvauksia koskevien sääntöjen liite III on kumottu kokonaisuudessaan jäsenten asemaa koskevien sääntöjen voimaantulopäivänä.

134 Toisessa osassa valittajat väittävät, että unionin yleinen tuomioistuin teki valituksenalaisen tuomion 90–92 kohdassa oikeudellisen virheen tulkitessaan parlamentin työjärjestyksen 25 artiklan 3 kohtaa siten, että yksikön päällikkö oli toimivaltainen tekemään riidanalaiset päätökset, koska hänellä oli säännönmukainen edelleenvaltuutus.

135 Heidän mukaansa parlamentin puhemiehistön olisi pitänyt tehdä riidanalaiset päätökset, koska ne olivat erityishallintoon liittyviä toimia. Heidän mukaansa tällaiset päätökset liittyvät nimittäin uuteen, monitahoiseen ja odottamattomaan tilanteeseen, mistä parlamentin oikeudellisen yksikön toiminta sitä paitsi on osoitus, joten niiden yhteensopivuus unionin ylemmäntasoisten normien ja periaatteiden kanssa olisi pitänyt tarkistaa ennen niiden hyväksymistä. Näin ollen kyse ei ole puhtaasti teknisistä päätöksistä, jotka voitaisiin delegoida yksikön päällikölle.

136 Toisen valitusperusteensa kolmannessa osassa valittajat väittävät, että unionin yleinen tuomioistuin teki valituksenalaisen tuomion 110–114 kohdassa virheen arvioidessaan riidanalaisten päätösten perusteluja.

137 Heidän mukaansa kyseisissä päätöksissä viitataan ainoastaan epäsuorasti oikeudellisen yksikön lausunnossa esitettyihin perusteluihin. Kyseistä lausuntoa ei kuitenkaan ole mainittu riidanalaisissa päätöksissä tai liitetty niihin. Kyseistä lausuntoa ei ole myöskään liitetty valittajille

osoitettuihin vuoden 2019 helmikuun eläkelaskelmiin liitettyyn ilmoitukseen. Siihen on viitattu vain pelkällä maininnalla, jonka mukaan parlamentin oikeudellinen yksikkö oli vahvistanut päätöksen nro 14/2018 automaattisen sovellettavuuden.

138 Lisäksi unionin yleinen tuomioistuin totesi valittajien mukaan virheellisesti, että yksikön päällikön 11.6.2019 asiassa T-465/19 kantajana olleelle Floriolle osoittamassa kirjeessä ilmoitettiin suora linkki parlamentin internetsivulle, jolla oikeudellisen yksikön lausuntoon oli mahdollista tutustua. Tämä kirje on valittajien mukaan nimittäin vastaus huomautuksiin, jotka asianomainen esitti häntä koskevan 11.4.2019 päivätyn muistion tiedoksi antamisen jälkeen. Muut valittajat eivät siis ole saaneet tällaista tietoa, eikä riidanalaisissa päätöksissä mainita linkkiä internetsivustolle, jolla oikeudellisen yksikön lausunto on yleisön saatavilla.

139 Sen perusteella, että valittajat onnistuivat saamaan kyseisen lausunnon, ei voida päätellä, että SEUT 296 artiklassa määrättyjä muotovaatimuksia olisi noudatettu.

140 Lopuksi oikeudellisen yksikön lausunto sisälsi valittajien mukaan vain hyvin osittaisen ja suppean arvioinnin ylemmäntasoisten normien ja unionin oikeuden perusperiaatteiden noudattamisesta, mitä seikkaa unionin yleinen tuomioistuin ei heidän mukaansa ottanut huomioon.

141 Parlamentti katsoo, että toinen valitusperuste on hylättävä perusteettomana.

2. Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

a) Alustavat huomautukset

142 Ensimmäinen osa, joka koskee soveltamisohjeiden 74 ja 75 artiklan rikkomista, koskee parlamentin sisäisten sääntöjen tulkintaa, jonka mukaan parlamentin on sovellettava muuttuvaa järjestelmää kyseessä oleviin entisiin Euroopan parlamentin jäseniin. Kun otetaan huomioon tämän tuomion 42 kohdassa mainittu oikeuskäytäntö, on tutkittava, onko tällainen väite perusteltu, koska valittajat vetoavat siinä sellaiseen lainvastaisuuteen, joka saattaa toistua tulevaisuudessa.

143 Sama koskee toista osaa, jossa valittajat väittävät, ettei yksikön päällikkö ollut parlamentin työjärjestyksen 25 artiklan 3 kohdan nojalla toimivaltainen tekemään riidanalaisia päätöksiä.

144 Kolmannessa osassa valittajat väittävät lähinnä, että unionin yleinen tuomioistuin sovelsi virheellisesti SEUT 296 artiklaa. Yhtäältä se katsoi valituksenalaisen tuomion 112 ja 116 kohdassa virheellisesti, että parlamentti ei ollut laiminlyönyt perusteluvelvollisuuttaan, koska valittajat olivat voineet tutustua vapaasti oikeudellisen yksikön lausuntoon ja saada siitä täydellisen tiedon ennen kanteidensa nostamista. Toisaalta unionin yleinen tuomioistuin jätti huomiotta sen, että oikeudellisen yksikön lausunnossa tarkasteltiin vain hyvin osittain ja suppeasti sitä, oliko ylemmäntasoisia normeja ja unionin oikeuden perusperiaatteita noudatettu.

145 Tältä osin on todettava, että tämä osa on jätettävä tutkimatta.

146 SEUT 256 artiklan 1 kohdan ja Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 58 artiklan ensimmäisen kohdan mukaan muutosta voidaan hakea vain oikeuskysymyksiä koskevilta osin. Ainoastaan unionin yleinen tuomioistuin on toimivaltainen määrittämään merkityksellisen tosiseikaston ja arvioimaan sitä sekä selvitysaineistoa. Lukuun ottamatta sitä tapausta, että

tosiseikasto ja selvitysaineisto on otettu huomioon vääristyneellä tavalla, niiden arviointi ei näin ollen ole sellainen oikeuskysymys, että se sinänsä kuuluisi unionin tuomioistuimen muutoksenhaun yhteydessä harjoittaman valvonnan piiriin (tuomio 28.9.2023, Changmao Biochemical Engineering v. komissio, C-123/21 P, EU:C:2023:708, 121 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

147 Ensinnäkin siltä osin kuin valittajat kiistävät sen, että heillä olisi ollut oikeus tutustua vapaasti oikeudellisen yksikön lausuntoon ja että he olisivat olleet siitä täysin tietoisia ennen kanteidensa nostamista, he pyrkivät todellisuudessa siihen, että unionin tuomioistuin arvioisi tosiseikkoja ja selvitysaineistoa uudelleen, ilman että he vetoaisivat kuitenkaan siihen, että unionin yleinen tuomioistuin olisi ottanut ne huomioon vääristyneellä tavalla.

148 Toiseksi valittajien väitteestä, jonka mukaan unionin yleinen tuomioistuin ei ottanut huomioon sitä, että oikeudellisen yksikön lausuntoon sisältyvä tarkastelu ylemmäntasoisten normien ja unionin oikeuden perusperiaatteiden noudattamisesta oli osittainen ja suppea, on todettava, että se on jätettävä tutkimatta, koska se perustuu parlamentin toiminnan väitettyyn lainvastaisuuteen, johon ei ole vedottu ja jota ei näin ollen ole käsitelty unionin yleisessä tuomioistuimessa.

149 Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 58 artiklasta nimittäin ilmenee, että valitusperusteiden on perustuttava unionin yleisessä tuomioistuimessa käytyyn menettelyyn liittyviin perusteluihin. Lisäksi työjärjestyksen 170 artiklan 1 kohdan mukaan muutoksenhaussa ei voida muuttaa oikeudenkäynnin kohdetta siitä, mikä se oli unionin yleisessä tuomioistuimessa. Unionin tuomioistuin on näin ollen valitusasioissa toimivaltainen arvioimaan ainoastaan sitä oikeudellista ratkaisua, jonka unionin yleinen tuomioistuin on tehnyt sille esitetyistä perusteista ja perusteluista (tuomio 21.12.2021, Aeris Invest v. CRU, C-874/19 P, EU:C:2021:1040, 53 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

150 Kuten valituksenalaisen tuomion 99 kohdasta ilmenee, valittajat tosin arvostelivat parlamenttia unionin yleisessä tuomioistuimessa siitä, ettei se tutkinut, missä määrin epäedullisemman eläkejärjestelmän taannehtiva soveltaminen voisi olla unionin oikeuden mukaista. Tämä väite eroaa kuitenkin tämän tuomion 140 kohdassa tiivistetysti esitetystä väitteestä erityisesti siltä osin kuin se ei liity perusteluvelvollisuuteen, kuten unionin yleinen tuomioistuin totesi perustellusti valituksenalaisen tuomion 120 kohdassa.

151 Tästä seuraa, että ainoastaan toisen valitusperusteen ensimmäinen ja toinen osa on tutkittava asiakysymyksen osalta.

b) Asiakysymys

152 Ensimmäisen osan osalta on korostettava, että soveltamisohjeiden 74 artiklassa todetaan, että kuluja ja korvauksia koskevien sääntöjen voimassaolo lakkaa jäsenten asemaa koskevien sääntöjen voimaantulopäivänä, sanotun kuitenkaan rajoittamatta samojen soveltamisohjeiden IV osassa esitettyjä siirtymämääräyksiä.

153 Tästä tekstistä ei voida päätellä, että kyseessä oleviin entisiin Euroopan parlamentin jäseniin olisi sovellettava poikkeuksetta eläkkeiden laskentasääntöjä, joita sovellettiin kuluja ja korvauksia koskevien sääntöjen kumoamishetkellä sen jäsenvaltion parlamentin jäseniin, josta kyseiset entiset jäsenet on valittu.

154 Kuten tämän tuomion 81–83 kohdasta ilmenee, tällaisiin jäseniin sovelletaan jäsenten asemaa koskevien sääntöjen voimaantulon jälkeen edelleen muuttuvaa järjestelmää soveltamisohjeiden 75 artiklan nojalla.

155 Toisin kuin valittajat väittävät, soveltamisohjeiden johdanto-osan seitsemäs perustelukappale ei horjuta tätä soveltamisohjeiden 75 artiklan tulkintaa.

156 Soveltamisohjeiden johdanto-osan seitsemännessä perustelukappaleessa todetaan yhtäältä, että ”siirtymämääräyksissä on varmistettava, että henkilöt, jotka saavat tiettyjä kuluja ja korvauksia koskevien sääntöjen nojalla myönnettyjä etuuksia, saavat niitä myös mainittujen sääntöjen kumoamisen jälkeen perustellun luottamuksensuojan periaatteen mukaisesti”, ja toisaalta, että ”ennen jäsenten asemaa koskevien sääntöjen voimaantuloa kuluja ja korvauksia koskevien sääntöjen nojalla saatujen eläkeoikeuksien säilyminen on turvattava”.

157 Kyseisestä perustelukappaleesta ilmenee, että siinä täsmennetään, että kyseisen säännöstön nojalla myönnettyjen etuuksien maksamista jatketaan, eikä siitä voida päätellä, ettei kyseistä säännöstöä enää sovellettaisi mainitun päivämäärän jälkeen.

158 Näin ollen käsitteellä ”saadut eläkeoikeudet” on kyseisessä perustelukappaleessa sama ulottuvuus kuin soveltamisohjeiden 75 artiklan 2 kohdassa olevalla käsitteellä, sellaisena kuin sitä on täsmennetty tämän tuomion 89 kohdassa.

159 Näin ollen unionin yleinen tuomioistuin ei tehnyt oikeudellista virhettä todetessaan valituksenalaisen tuomion 126 kohdassa, että kuluja ja korvauksia koskevien sääntöjen liitteessä III olevan 2 artiklan 1 kohtaa, jossa määrätään muuttuvan järjestelmän soveltamisesta kyseessä oleviin entisiin Euroopan parlamentin jäseniin, ei ole kumottu ja että sitä sovelletaan edelleen jäsenten asemaa koskevien sääntöjen voimaantulon jälkeen valittajien tapauksessa.

160 Tästä seuraa, että ensimmäinen osa on hylättävä perusteettomana.

161 Toisesta osasta on todettava, että unionin yleinen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 90 kohdassa, että yksikön päällikkö oli nimetty edelleenvaltuutetuksi tulojen ja menojen hyväksyjäksi parlamentin varainhoidon pääosaston pääjohtajan 23.11.2018 tekemällä päätöksellä FINS/2019–01 sen budjettikohdan 1030 osalta, joka koskee kuluja ja korvauksia koskevien sääntöjen liitteessä III tarkoitettuja vanhuuseläkkeitä, ja että kyseisessä päätöksessä todetaan nimenomaisesti, että yksikön päällikkö on valtuutettu muun muassa tekemään oikeudellisia sitoumuksia ja talousarviota koskevia sitoumuksia, vahvistamaan menoja ja hyväksymään ne maksettaviksi sekä laatimaan saatavia koskevia ennusteita, vahvistamaan perittäviä maksuja ja antamaan perintämääräyksiä.

162 Valituksenalaisen tuomion 91 kohdassa unionin yleinen tuomioistuin totesi muun muassa, että yksikön päällikkö ei ole muuttanut soveltamisohjeissa sekä kuluja ja korvauksia koskevissa säännöissä vahvistettuja sääntöjä, sellaisina kuin parlamentin puhemiehistö on ne antanut, vaan hän on ainoastaan pannut ne täytäntöön.

163 Näissä olosuhteissa unionin yleinen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 92 kohdassa, että yksikön päällikkö oli toimivaltainen antamaan riidanalaiset päätökset.

164 Siltä osin kuin parlamentin varainhoidon pääosaston pääjohtajan 23.11.2018 antamassa päätöksessä FINS/2019–01 annetaan yksikön päällikölle valtuutus muun muassa tehdä oikeudellisia sitoumuksia ja talousarviota koskevia sitoumuksia, vahvistaa menot ja hyväksyä ne maksettaviksi sekä laatia saatavia koskevat ennusteet, vahvistaa perittävät maksut ja antaa perintämääräyksiä, se on laadittu riittävän laajasti kattamaan valittajien esiin tuomat tilanteet eli uudet, monimutkaiset ja odottamattomat tilanteet aloilla, joita delegointi koskee.

165 Valittajat eivät myöskään väitä, että kyseinen päätös sisältäisi varauman, joka koskee toimivaltaa soveltaa unionin primaarioikeutta ja erityisesti perusoikeuskirjan määräyksiä kyseisiä aloja koskevien päätösten tekemisen yhteydessä.

166 Parlamentin työjärjestyksen 25 artiklan 3 kohtaan ei myöskään sisälly, toisin kuin valittajat väittävät, mitään toimivaltaa asiassa koskevaa varausta parlamentin puhemiehistön hyväksi. Kyseisen määräyksen mukaan ”puhemiehistö ratkaisee pääsihteerin tai poliittisen ryhmän ehdotuksesta parlamentin jäseniä koskevat taloudelliset, organisatoriset ja hallinnolliset kysymykset”. Kyseisestä määräyksestä ei myöskään voida johtaa väitettyä eroa erityishallintoon liittyvien toimien, joiden toteuttaminen on varattu parlamentin puhemiehistölle, ja tavanomaisen hallinnon toimien, jotka on delegoitu yksikön päällikölle, välillä.

167 Toinen osa on näin ollen hylättävä perusteettomana.

168 Tästä seuraa, että toinen valitusperuste on osittain jätettävä tutkimatta ja osittain hylättävä perusteettomana.

D Kolmas valitusperuste

1. Asianosaisten väitteet

169 Kolmas valitusperuste koskee valituksenalaisen tuomion 70 kohtaa, jossa unionin yleinen tuomioistuin jätti tutkimatta Panusan asiassa T-453/19 nostaman kanteen sillä perusteella, että häntä koskevalla 11.4.2019 päivätyllä yksikön päällikön muistiolla ei ollut alennettu hänen perhe-eläkkeensä määrää.

170 Kyseinen päätelmä on hänen mukaansa oikeudellisesti virheellinen, koska Panusan saama perhe-eläke lasketaan kuluja ja korvauksia koskevien sääntöjen liitteen III määräysten perusteella, kun taas tällaisen eläkkeen määrittäminen kuuluu kyseisten sääntöjen liitteen I määräysten soveltamisalaan, minkä ansiosta hänen pitäisi voida saada suurempaa eläkettä.

171 Parlamentti väittää, että kolmas valitusperuste on jätettävä tutkimatta ja toissijaisesti hylättävä perusteettomana.

2. Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

172 On todettava, että kolmannessa valitusperusteessa tarkoitetut valituksenalaisen tuomion perustelut eivät ole välttämätön tuki millekään tämän tuomion 47 kohdassa mainituista unionin yleisen tuomioistuimen arvioinneista.

173 Näin ollen kyseistä valitusperustetta ei ole tutkittava.

174 Koska kaikki valittajien valituksensa tueksi esittämät valitusperusteet hylätään, valitus on hylättävä kokonaisuudessaan.

VI Oikeudenkäyntikulut

175 Unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 184 artiklan 2 kohdan mukaan unionin tuomioistuin tekee ratkaisun oikeudenkäyntikuluista, jos valitus on perusteeton. Saman työjärjestyksen 138 artiklan 1 kohdan mukaan, jota työjärjestyksen 184 artiklan 1 kohdan nojalla sovelletaan valituksen käsittelyyn, asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut.

176 Koska valittajat ovat hävinneet asian ja parlamentti on vaatinut heidän velvoittamistaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, heidät velvoitetaan vastaamaan omista oikeudenkäyntikuluistaan ja korvaamaan parlamentin oikeudenkäyntikulut.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (neljäs jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

1) **Valitus hylätään.**

2) **Maria Teresa Coppo Gavazzi, Cristiana Muscardini, Luigi Vinci, Agostino Mantovani, Anna Catasta, Vanda Novati, Francesco Enrico Speroni, Maria Di Meo, Giuseppe Di Lello Finuoli, Raffaele Lombardo, Olivier Dupuis, Leda Frittelli, Livio Filippi, Vincenzo Viola, Antonio Mussa, Mauro Nobilia, Clara di Prinzio Sergio Camillo Segren perillisenä, Stefano De Luca, Riccardo Ventre, Mirella Musoni, Francesco Iacono, Vito Bonsignore, Claudio Azzolini, Vincenzo Aita, Mario Mantovani, Vincenzo Mattina, Romano Maria La Russa, Giorgio Carollo, Fiammetta Cucurnia Giulietto Chiesan perillisenä, Roberto Costanzo, Giorgio Gallenzi Giulio Cesare Gallenzin perillisenä, Vitaliano Gemelli, Pasqualina Napoletano ja Ida Panusa velvoitetaan vastaamaan omista oikeudenkäyntikuluistaan ja korvaamaan Euroopan parlamentin oikeudenkäyntikulut.**

Allekirjoitukset